

ДРВЦЕ

ЛИСТ ТЕХНИЧКЕ ШКОЛЕ

"ДРВО АРТ"

ГОДИНА ХІ
БРОЈ 19
МАЈ 2012.

Мудре речи Мајке Терезе

*Кад мање имамо, више дајемо.
Чини се да је апсурдно, али ово је логика љубави.
ајка Тереза из Калкуте (Агнеса Гонцеа Бојаци)*

Поштење и искреност учиниће те рањивим. Није важно, буди поштен и искрен!
Оно што си годинама стварао у часу би могло бити разрушено. Није важно, стварај!
Ако помажеш људима, можеш лоше проћи. Није важно, помажи им!
Дајеш свету најбоље од себе, а он ће ти узвратити ударцима. Није важно, дај најбоље од себе!
Човек је неразуман, нелогичан и себичан. Није важно, воли га!
Ако чиниш добро, приписаће то твојим себичним циљевима. Није важно, чини добро!
Ако оствариш своје циљеве, наћи ћеш лажне пријатеље и праве непријатеље. Није важно, оствари свој циљ!
Добро које чиниш, сутра ће бити заборављено. Није важно, чини добро!

*Живот је прилика - искуси је.
Живот је лепота - диви јој се.
Живот је сан - оствари га.
Живот је задатак - извршавај га.
Живот је игра - играј се.
Живот је драгоцен - негуј га.
Живот је богатство - чувај га.
Живот је љубав - уживај у њој.
Живот је тајна - одгонетни је.
Живот је обећање - испуни га.
Живот је туга - преброди је.
Живот је химна - певај је.
Живот је борба - прихвати је.
Живот је трагедија - ухвати се с њом у коштац.
Живот је авантура - усуди се.
Живот је срећа - заслужи је.
Живот је живот - брани га.*

Онај ко људима суди, нема времена да их воли.
Бог је пријатељ тишине. Погледајте како природа: дрвеће, трава, цвеће... расте у тишини.
Потребна нам је тишина да бисмо могли дотаћи душе.
Немој никада заборавити да кожа поприма боре, коса седи, а дани се сабиру у године... Али оно најважније се конзервише: твоја снага и одређење не старе.
Ако не можеш да нахраниш стотину људи, онда нахрани једног.
Радост је молитва. Радост је снага. Радост је мрежа којом хваташ душе.
Није вредно оно што радиш, већ колико љубави улажеш у оно што радиш.

✓ **ДРВЦЕ** ✓ www.drвна.edu.yu ✓ **издавач:** Техничка школа „Дрво арт”, Цара Душана 23, 11000 Београд, тел: 011/ 2632695 ✓ **директорка:** др Зорица Ђоковић ✓ **редакција:** Дејана Стојаковић, професорка српског језика и књижевности, Драган Новаковић, професор српског језика и књижевности ✓ **рачунарска обрада:** Јасмина Павловић ✓ **главна уредница:** Даниела Гвоић III₁ ✓ **новинари:** Марија Исаиловић I₁, Анастасија Чолаковић II₂, Јована Игњатовић II₂, Никола Војводић III₃, Јована Радуловић IV₂, Петар Узун-Мирковић IV₁

Чивилуци средњошколаца за одрасле купце

На четвртој међународној радионици „Дизајн игралиште“, техничке школе „Дрво арт“, ученици из Србије, Италије, Бугарске и Мађарске израдили 15 практичних радова

На „жирафу“ могу да се окаче ствари али и да седне особа са мањом килажом. Као идеја „крчкала“ се на стручном часовима током трећег и, сада, завршног разреда у скицама ученице Стефане Арсић. Коначно се поносно извила са још 14 самостојећих чивилука које су током претходне седмице израдили средњошколци у оквиру четврте међународне радионице „Дизајн игралиште“. У организацији техничке школе „Дрво арт“ свој таленат показали су средњошколци из Мађарске, Италије и Бугарске, и домаћини – ученици Дизајнерске школе

Петнаестак ученика свакога дана интензивно је радило у радионици у срцу Дорћола. Првог дана одржали су презентације, на енглеском, а потом су ученици, уз помоћ стручних професора, интензивно тестерисали, спајали, украјали, шмирглали буково дрво... Стручни жири одабрао је најбоље радове ценећи естетику, иновативност, усклађеност са темом... Није циљ такмичење већ да одабиром добрих решења укажемо осталим ученицима како да повећају своје способности – каже Зорица Ђоковић, директор школе „Дрво арт“, организатора овог креативног дружења.

Програми су им у основи слични, једино се разликују у дужини трајања школовања будућих дизајнера намештаја (у Бугарској је пет, а у Мађарској четири плус две године), па је ово прилика да се размене искуства и уоче позитивне стране рада колега.

– Од колега из Италије учили смо о промоцији и маркетингу радова. Наши ђаци долазе само са једном до две реченице: „ево, то је чивилук или столица“, што је била тема прошле године. А њихови вршњаци из школе у Бруњери веома су вешти, израђују плакате, одлично представљају рад – каже директорка.

Професорка школе у Бруњери Моника Колот хвали организацију радионице, а размену искустава описује једном реченицом.

– Професор Франческо Занкета, троје ђака и ја напунили смо батерије новим идејама и новом енергијом – каже уз осмех и додаје да, колико она зна, у Италији осим националног такмичења сродних школа нема овакве размене искустава.

За школу из Травне у Бугарској специфично је столарско умеће, тачније мајсторство дубореза, а професор и ђак из Бугарске били су позитивно изненађени снажљивом домаћина који су за неколико минута импровизовали недостајућу алатку. Један од чивилука двочланог бугарског тима је назван „он и она“ и симболизује двоје у загрљају.

Рад у радионици посматрали су ученици „Дрво арта“ са смерова обрада дрвета и обликовање намештаја. Прошлогодишњи учесници а сада матуранти Стефан Пешут и Андреа Шкундрић хвале радове. Осим интензивних припрема за упис на Архитектонски факултет и Вишу политехничку, узбуђени су што ће за коју недељу путовати у Милано на највећи светски сајам намештаја. Међу експонатима ће бити њихове столице које су настале на прошлогодишњој „Играоници“, а штанд школе „Дрво арт“ биће једини представник Србије на овом угледном догађају.

А. Цветићанин

Министарство просвете немо

Иако већ четири године организују радионицу, помоћ школи из надлежног Министарства просвете никада није стигла. Чак ни одговор да не желе, не могу.

– Никада нисмо добили ниједан одговор, писмо на наше дописе које смо слали – каже директорка Ђоковић.

Радионицу подржавају градски Секретаријат за образовање, општина Стари град и спонзори. А за пут у Милано на сајам, обезбеђен је превоз и преноћиште, док ће родитељи морати да обезбеде новац за храну ђака.

објављено: 18. 3. 2012. у дневном листу „Политика“

Бугари најбољи у дуборезу, Италијани неприкосновени у презентацијама, Мађари технички најпоткованији, а српски ђаци нуде најинвентивнија решења

Фото Дарко Ђирков

ТАЛЕНТИ

Маштовите идеје у дрвету

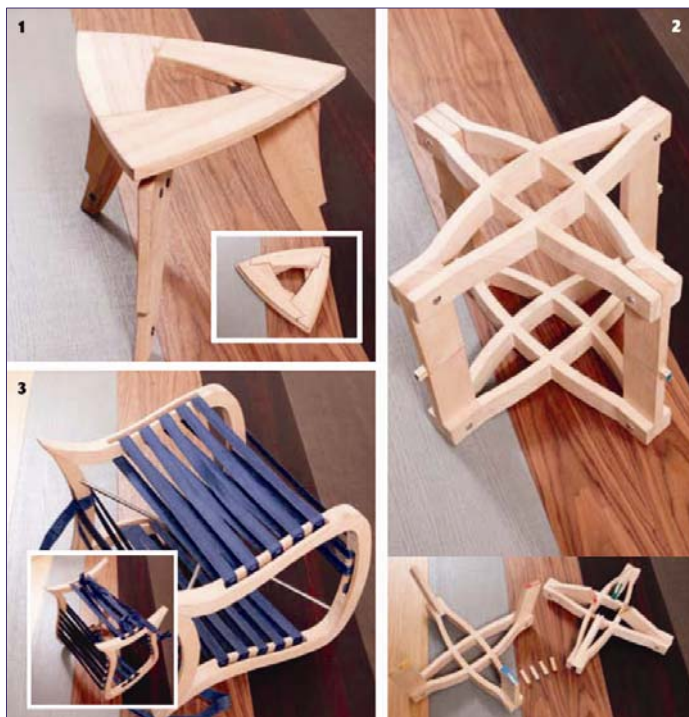
На престижном Сајму намештаја у Милану (17-22. априла), креативност талената са нашег поднебља показаће средњошколци дорђолског "Дрво арта", који ће се на Салоне сателлите, сегменту намењеном младим надама, представити атрактивним дизајном столица за седење

Већ три године београдска техничка школа "Дрво арт" организује креативну радионицу "Дизајн игралиште" (Playground design) са партнерским школама сличног образовног профила из окружења (италијанском - IPSIA Brugnera, бугарском - "Тревненска школа" из Травне и мађарском - "Рот Ђула" из Шопрона). На задату тему, која је увек везана за дизајн неког комада намештаја намењеног ентеријеру јавног простора и начињеног од природног материјала, ученици ових школа шаљу своје цртеже, а потом се од пристиглих занимљивих идеја бирају оне које је могуће извести расположивим алатом и машинама. Онда се једне недеље у марту изабрани средњошколски аутори окупе у Београду да реализују своје замисли, а затим следи презентација пројеката и изложба направљених прототипова, која се од прошле године одржава у Музеју примењене уметности. До сада је међу креативним изазовима било осмишљавање сточића за кафу, клупе, а прошле године и мобилне столице.

Селекција од финалних 15-ак домаћих предлога врши се на основу пет елемената које оцењује стручна комисија, а свој суд о естетици решења дају и сами ђаци. "Дрво арт" је решењима са прошлогodiшње радионице под називом "Sitting to go" (на којој су као материјал за израду столица за седење биле задате букве кратице), конкурисала за учешће на сегменту познатог Миланског сајма намештаја намењеном представљању школа и младих дизајнера (до 35 година) - Salone satellite, и добила позив да се представи на овој изузетној манифестацији. Ово ће бити и прва наша средња школа која је до сада била у прилици да покаже умеће и маштовитост својих ученика. Њихове атрактивне столице биле су изложене и на последњем београдском Сајму намештаја. Како би привукли пажњу публике у светској престоници дизајна, обећавају да ће на униформисаном штанду од 24 м² стално мењати поставку! Пре одласка у

Милано, очекује их нови сусрет и дружење са вршњацима у овогодишњој радионици планираној у недељи 12-16. марта, чија је тема самостојећи чивилук. Најуспешније идеје бићемо у прилици да видимо на изложби 16-23. марта у Музеју примењене уметности у Београду, а потом и 7-18. маја у Дечјем културном центру.

ИЗВЕДЕНЕ ЗАМИСЛИ НАШИХ МЛАДИХ ТАЛЕНАТА:

1. Столица "Shutter", аутор Стефан Пешут
2. Модел "Cross me", нацрт Мирјане Живковић
3. "Fish 'n' chips", по идеји Андреа Шкундрић

20.02.2012 | Аутор: Текст: Јелена В. Милић - Фото: Јован Марјанов
Извор: Casaviva

Школе из Европе желе да дођу у Београд

Средња техничка школа „Дрво арт“ била учесник Недеље дизајна у Милану и остварила бројне контакте са установама из Европе, али и из Азије

Понуде из Индије и Италије да се столице нађу у серијској производњи (Фото Приватне фотографије)

– Узвици „О Боже“ и „генијално“ најчешће су се чули од посетилаца када би видели како се столица претвара у торбу, или се склапа из три потеза и убацује у ранац. Још када би добили појашњење да су то осмислили средњошколци одушевљење је било веће – преноси утиске са првог наступа београдске школе „Дрво арт“ на „Салон сателиту“, сегменту Миланске недеље дизајна, директорка др Зорица Ђоковић.

Посећеност на престижном сајму дизајна је заслуга и интерактивности поставке, додаје она, уз опаску да је импоновало то што је на нашем штанду била гужва за разлику од два италијанска штанда, између којих су радови из српске школе била смештени.

Стигле су бројне понуде за сарадњу, две школе из Аустрије, затим из Немачке, Италије, Француске, Пољске, Словеније и Холандије желе да учествују у радионици „Дизајн игралиште“. Холанђани су заинтересовани да ученике пошаљу на праксу у Београд. Стигли су позиви за Сајам намештаја у Сингапур, Недељу дизајна у Шангају, изложбу Младих дизајнера у Лондону... Представници привредне коморе Сингапура и Малезије су се одушевили што су коришћени природни материјали.

– Иако је дозвољено једно учествовање, организатори су дошапнули да се за коју годину поново пријавимо – открива директорка и додаје да ће „Дрво арт“ аплицирати за сличну манифестацију у Келну.

Одушевљење шестодневним боравком у Италији нису крили ученици. Мирјана Живковић из четвртог три је фасцинирана сајмом у 24 хале и гужвом. Њеној другарици из разреда Јовани Јовић су првог дана покретне траке биле смешне, а онда је схватила колико има да се пешачи и да су веома корисне. Била је задовољна што је српски штанд био на добром месту, а поједине комаде намештаја, који постоје захваљујући новим технологијама није могла ни да замисли.

Баш као и Стефана Пешута из четвртог два на кога су најјачи утисак оставили произвођачи кухиња.

– Технолошки то је тако напредно као из филмова научне фантастике. Он још слаже утиске и још дуго ће размишљати о ономе што је видео.

Жеља наставнице Јелене Обрадов је да се створе услови да се реализује бар један део понуђене сарадње, али и и да што већи број ученика добије прилику да види овакву манифестацију.

Предлог – Београдски центар младих дизајнера

Постоји идеја да радионица „Дизајн игралиште“ прерасте у центар окупљања најмлађих дизајнера Европе, средњошколаца опредељених за дизајн намештаја и ентеријера. До сада је радионица организована четири пута и учествовали су ђаци из Бугарске, Мађарске и Италије.

А. Цветићанин

објављено: 04.05.2012. у дневном листу „Политика“

Сајам намештаја у Милану 2012.

Наша школа, Техничка школа „Дрво арт“ из Београда, учествовала је на интер-националном сајму намештаја у Милану, који се одржава једном годишње. Ове године трајао је од 17. до 23. априла. Сајамски простор је подељен на 24 сектора, које у току трајања сајма посети преко 300 хиљада људи из целог света.

Посетиоци су, осим радозналих људи који прате трендове у дизајну, чинили људи

професионално везани за инду-стријски дизајн и архитектуру. Мој утисак је да је највише било новинара из штампаних и дигиталних медија.

Сајам је први пут одржан 1961. године, са циљем да промовише италијански дизајн. Од тада је сајамска манифестација је постала традиционална. Италијани су поставили стандард својим беспрекорно израђеним намештајем од најбољих материјала.

Сајам је подељен на секторе у којима су смештени штандови са кухињама, дневним и спаваћим собама, купатилима израђених у врхунској технологији.

Ове године све је у знаку природе, геометрије и фантазије. Било је пуно штандова где су преградне зидове чиниле гајбице пуне парадајза, флаширана вода или цвеће.

Наша школа је имала свој штанд у делу сајма који се зове Salone Satellite.

Salone Satellite је створен 1998. године са циљем да се у исто време на истом месту окупе најперспективнији млади дизајнери из целог света и упознају са најважнијим пословним људима и талент-скаутима. Убрзо након оснивања Salone Satellite је постао расадник младог међународног стваралаштва. Многи комади намештаја, који су у форми прототипова представљени у претходних четрнаест година на Salone Satellite, отишли су у производњу, а многи од учесника су постали важне дизајнерске фигуре у свету индустријског дизајна.

На Salone Satellite се представљају студенти индустријског дизајна и архитектуре, појединци или студија, уз услов да су млађи од 35 година, а прошли су селекцију комисије која је састављена од најеминентнијих имена из света дизајна.

Школе и факултети који се баве дизајном могу учествовати само по позиву Фондације Cosmit Eventi. На 146 места, представило се око 700 дизајнера и 20 универзитета, укључујући и нашу школу.

Оно што је овогодишњи Salone Satellite чинио посебним јесте петнаестогодишњица те манифестације, па су били укључени и различити пратећи догађаји као ретроспективна изложба радова награђених у том периоду. Овогодишња тема је прослава уједињења дизајна и технологије.

Наш штанд, под бројем 48 у зони А, налазио се на изузетно добром месту, на самом улазу у Salone Satellite. Сви посетиоци који су из хале са опремом и намештајем за купатила улазили у Salone Satellite, чекајући да прођу улазну рампу, имали су одличан поглед на експонате изложене на нашем штанду.

Ми смо изложили расклопиве хоклице настале на прошлогодишњој међународној радионици „Дизајн игралиште“, која се традиционално одржава у нашој школи, са темом „Седење за понети“. Изложени су радови ученика наше школе, Дизајнерске школе из Београда, Roth Gyula Gyakolo szakközepisola es kollegium iz Soprona (Мађарска), IPSIA Brugnera iz Brunjere (Италија), Национална гимназија „Тревненска школа“ из Травне (Бугарска).

Штанд на коме смо представили радове, скромно је био опремљен. Ученици који су представљали своје радове: Андреа Шкундрић, Јована Јовић, Мирјана Живковић и Стефан Пешут, као и ученице које су представљале школу, Милица Марковић и Анастасија Бобисутх, потрудили су се да држе пажњу многобројној публици, показујући како хоклица на којој може да се седи постаје мали украс ентеријера или торба, која лако може са се понесе.

За наше радове посебно су били заинтересовани посетиоци из Јапана, Кине и Индије. Пажљиво су пратили и камером бележили сваку промену на штанду, који је из тренутка у тре-

нутак мењао изглед. Вероватно је динамика на нашем штанду допринела да будемо, можда, најпосећенији штанд на Salone Satellite. Запањени посетиоци нису могли да верују да су изложени радови настали у средњој школи. Аплаузи и коментари да су радови фантастични подстицали су нас да са још више жара приказујемо изложене радове. Све је то допринело многобројним понудама за различите облике сарадње и позиве да и на другим дизајнерским манифестацијама у свету изложимо наше радове.

Такође, у нашој непосредној близини познати дизајнери су представљали своје радове, а еминентни чланови жирија проглашавали победнике и образлагали свој избор. Велика је срећа имати приступ таквом дешавању и значајним именима дизајна.

Времена да се обиђу друге хале сајма било је мало, а осим тога сваки пут када бисмо се одмакли од нашег штанда чинило нам се да нешто значајно пропуштамо. Ипак, успели смо да обиђемо готово све хале. Утиске о ономе што смо видели сређиваћемо месецима. Заједничко за све изложене комаде намештаја је видан напредак технологије, како у изради намештаја тако и у примењеним новим материјалима. Посебно се напредак технологије видео у делу где су изложене кухиње: активирање кухињских уређаја додиром или мобилним телефоном, антибактеријски, водоотпорни материјали који обликују невероватне форме...

На мене је посебан утисак оставила хала са дизајнираним намештајем, односно хала у којој су познати дизајнери, а многи од њих су почели на Salone Satellite, изложили своје колекције намештаја које су радили за познате произвођаче.

Занимљив је био и део са класичним намештајем. На већини штандова фотографисање је било забрањено. Савршено обрађени комади намештаја стопљени у луксузне гарнитуре намењене су најбогатијим купцима из целог света.

Веома је тешко у кратком извештају поменути све импресије и нова сазнања које смо усвојили боравећи на Сајму намештаја у Милану. Сви учесници из наше школе промениће своје поимање намештаја, начина презентације, прављења рекламног материјала и начина комуникације.

Ретроспектива дизајнираног намештаја, од индустријске револуције до савремених младих дизајнера, не пружа увид само у трендове и будућа кретања већ на суптилан начин подсећа да добар дизајн (функција, конструкција, естетика и цена), од краја 19. века до почетка 21. века, има велику вредност.

наставница стручних предмета и ментор ученика Техничке школе „Дрво арт“, чији су радови изложени
Јелена Обрадов

Извештај о сајму намештаја у Милану

Школа је ове године имала прилику да покаже своје најуспешније производе на најкреативнијем делу сајма, Salone Satellite који је прославио 15 година постојања на сајму. У том делу су своје производе представљали осим школа и дизајнери из различитих земаља тако да је сваки производ био јединствен и другачији од осталих. Salone Satellite је тек делић онога што се може видети.

Сајам је веома велики и треба времена да би се обишао макар део али свакако га треба обићи, ако имате прилику, и видети много производа занимљивог и иновативног дизајна, разних облика и величина. Материјали који до сад нису виђени, штедљиви начини израде или особине које повећавају трајност производа, привлачиле су погледе људи.

Љубитељи више „класичног“ намештаја такође нису изневерени. Младе људе је највише привлачила дизајн хала због производа који су изгледом подсећали на скулптуре али су исто тако били и удобни. Могло се видети много посетилаца како испробавају производе. И

ја сам, такође, била једна од њих.

Неки дизајнери и школе су доносили и прототипове који заправо још не представљају никакав производ, сматрајући да ће то дати неке идеје да тај прототип разради и реализује свој креативни и занимљив комад намештаја.

Такође је занимљиво што је сваки производ имао своју причу процеса од идеје до реализације или како може бити растављен (или састављен), уколико има ту могућност.

Много година, намештај је прављен минималистички и чистог дизајна што је дозвољавало само оштре ивице и коришћење само једног материјала, међутим не више. Ове године се на сајму могло видети коришћење више материјала приликом прављења једног производа што га је додатно чинило занимљивијим.

Ананстасија Бобисутх П₂

Интервју са... Марија и фолклор

Упознајте Марију Исаиловић П₁.

☞ *Откуд ти у нашој школи?*

☞ Ја сам добро размислила пре него што сам попунила листу жеља. Пошто је моја сестра завршила ову школу, хтела сам и ја да се упишем у њу, јер ми је много тога било познато.

☞ *Зашто си одабрала овај смер?*

☞ Сам назив смера техничар за финалну обраду дрвета ми је веома привукао пажњу, а и занимало ме је шта се ту учи.

☞ *Како изгледа твоје „слободно“ време?*

☞ Ја немам пуно слободног времена па се трудим да га проводим са пријатељима.

☞ *Зашто фолклор а не спорт?*

☞ То је тешко објаснити, али фолклор волим од малих ногу. То је, вероватно, због адреналина који ми „скочи“ када гледам како неко игра. Прво сам гледала емисије о фолклору и концерте, а онда сам пожелела да и ја будем једна од њих.

☞ *Од када и где вежбаш/играш?*

☞ Вежба од седме године. Играм у КУД „Милан Ђ. Милићевић“ у Рипњу и КУД „Димитрије Котуровић“ у Раковици.

☞ *Коју ношњу највише волиш? Где сте учествовали?*

☞ Највише волим влашку и врањанску ношњу. До сада смо учествовали на многим фестивалима: у Турској, Пољској, Грчкој, Италији, Немачкој, а највише, наравно, у Србији.

☞ *Која музика ти је омиљена?*

☞ Много тога ми се свиђа, али највише уживам у народној музици.

☞ *Шта очекујеш од фолклора?*

☞ Пре свега пријатеље, нова познанства и, наравно, путовања.

☞ *А награде? Шта поручујеш својим вршњацима?*

☞ Награде су незаобилазне. Својим вршњацима бих поручила да се обавезно баве неким спортом јер ће се осећати боље, а око њих ће бити пријатељи, што је најважније.

разговор водила
Даниела Гвоић П₃

Спорт и ученици - Јована Симић

✍ Којим спортом се бавиш?

⊗ Тренирам кошарку.

✍ Од када?

⊗ Од првог разреда основне школе.

✍ Како изгледа твој радни дан?

⊗ Мој радни дан зависи од школских обавеза. Ако идем пре подне у школу, после школе идем право на тренинг, а ако имам наставу поподне, тренинг имам ујутру на стадиону ЈНА.

✍ Зашто си желела баш овај смер?

⊗ Добро познајем ову школу и смер, јер моја сестра иде у њу. Неколико пута сам долазила на њене родитељске састанке.

✍ Шта те све интересује?

⊗ Највише ме интересује спорт, када нађем слободно време волим са друштвом да одгледам добар филм.

✍ С ким се дружиш?

⊗ Имам доста другарица на тренингу, са њима волим да коментаришем кошаркашке утакмице, а у школи највише времена проводим са Алексом. Он ми је најбољи друг, познајемо се из основне школе.

✍ Музика и ти...

⊗ Волим да слушам музику, то је нешто што ме опушта. Најчешће је слушам пре утакмице да бих се опустила и спремила за меч.

✍ Фејсбук, твитер, интернет - колико и како их користиш?

⊗ Фејсбук користим кад имам времена, а интернет је саставни део мог живота.

Спорт и ученици – Стефан Томашевић I₁

З: *Зашто си одабрао ову школу?*

Стефан: Нисам одабрао ову школу, већ ме је отац „пребацио“ јер је мислио да је ова школа боља од претходне, а и ближа је. После неколико месеци, колико сам већ овде, увидео сам да школа није лоша, па ми се и свидела.

З: *Којим спортом се бавиш и зашто?*

Стефан: Тренирам кошарку већ три и по године. Брат ме је уписао на кошарку, јер је сматрао да могу бити добар кошаркаш.

З: *Како си препознао свој таленат?*

Стефан: Мој отац је од малена тренирао кошарку, а мој брат је тренира већ 20 година, а сада је и тренер, па могу рећи да је он препознао таленат у мени.

З: *Како изгледа твој радни дан?*

Стефан: Последња два месеца сам посвећен учењу и тренинзима, јер сам направио пропусте у градиву које морам да надокнадим, тако да ми се дан дели на свега неколико целина: школа – кућа – одмор – учење – тренинг.

З: *Коју музику слушаш?*

Стефан: Највише слушам домаћи реп, најчешће Београдски синдикат, Марлон Брутал, Бригаду. Наравно, знам и народне песме и немам ништа против те музике.

З: *Шта очекујеш од спорта?*

Стефан: Надам се да ћу једног дана заиграти за Лос Анђелес Лејкерсе или неки други НБА тим.

З: *Шта би поручио својим вршњацима?*

Стефан: Поручио бих им да све што раде раде што јаче и боље, јер што више љубави и рада уложи у нешто, више ће им се среће и љубави вратити!

разговор водила Даниела Гвоић III₁

Талентована ученица

Од како знам за себе, тј. чим сам била у стању да држим оловку, ја цртам. Као мала, највише сам волела да добијем оловке, бојице, бојанке, пластелин. У мојој ОШ „Љуба Ненадовић“ имала сам срећу да имам учитељицу која је подстицала креативност код деце, а касније су ме бодриле и моје наставнице ликовног и руског језика. Радо сам се одазивала на додатне школске активности осликавања зидова и сл. У VIII разреду учествовала сам на међународној олимпијади ЛИК Русије 2008. и победила у номинацији „Радост над Русијом“ плакатом који сам урадила уз велико бодрење своје наставнице руског језика.

У току припреме за пријемни испит у Дизајнерској, као и у току школовања у Дрво арту, имала сам прилике да се упознам с дивним и младим талентованим људима.

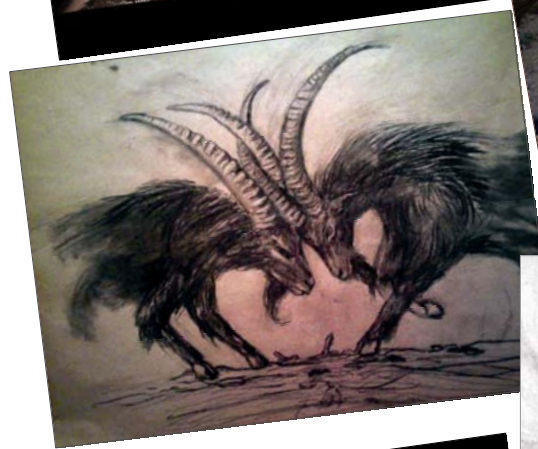
Поносна сам што у нашој земљи заиста има пуно осећаја за лепоту и уметност. Своје слободно време, осим у дружењу, углавном проводим фотографишући, експериментишући с фотографијом, цртам, сликам, а као млађа сам волела да креирам детаље гардеробе.

Сада се налазим на раскрсници, треба да изаберем где ћу даље и то уопште није лако. Волим историју уметности, али бих, такође, желела да конкуришем на Примењену - смер фотографија.

Тешко је направити избор код толико великих љубави. У сваком случају, знам једно - ићи ћу путем уметности јер она оплемењује и траје и прави вечиту духовну спону између минулих генерација, столећа и оних који јесу и оних који долазе.

Тамара Павишић IV₄

Тамарини радови

Моја поезија – Марија Јевђић I₂

Песме осликавају мене. Често ме вршњаци не разумеју. Није лако бити другачији. Емоције исказујем речима, некад „сивим“, каткад „црним“, али тај део спектра сам ја, искрена и огољена.

Кад градови се руше,
када падови постану навика.
Постоји ли разлика,
да ли дишем или не?
Да ли сам ништа или сам све?
Не, не знам, супротне опције две.
На крају не знам ништа,
знајући све!

Да ли излаз постоји?
Да ли време одбројава
последње сате ил`стоји?
Милион питања, одговор ниједан...
и поново, да ли је живот вредан?
Да или не?
Куда сада? Где?

Самоћа

Када останеш сам,
потпуно сам.
Када све лађе тону,
Када не видиш врх
На трону.

Када си доле, дубоко,
у смртној тами, хладноћи,
којом храном хранити се тада?!
Када си остављен, одбачен, сам...
Чији си?

Недоумица

Бар на минут, секунд, трен...
како бити смирен, свој?
Како остати свој, остати јак!
Када си сам, а около само
хладноћа, бол, тама, мрак...
Ја не знам, зна ли неко?
И да зна, нема никога.

Нико не може осетити ову бол,
чути разарајући крик,
који свом својом снагом
узнемирава мртве душе.

Када нема никог руку
да ми пружи
и немам коме да је дам.
Куда тад?!
Кад осећам бол, јад...

Кад почнем да мрзим
саму себе, када ударам
у зидове и нема више
ћошка да се склоним.
Када желим да изађем
из сопствене коже...
Да ли се то може?!

Нове књиге у школској библиотеци

- „Када ово будеш читала“ Лола Џеј
- „Седамсто година класичне музике“
- „Музеј невиности“ Орхан Памук
- Велики породични лексикон
- „Келтов сан“ Марио Варгас Љоса
- „Тигрова жена“ Теа Обрехт
- „Друге боје“ Орхан Памук
- „Три метра изнад неба“ Федерико Моћа
- „Хвала за успомене“ Сесилија Ахерн
- „Како се каже“ Милорад Телебак

Најчитаније књиге

- „Заувек“ Џуди Блум
- „П.С. Волим те“ Сесилија Ахерн
- „Марина“ Карлос Руис Сафон
- „Сенка ветра“ Карлос Руис Сафон
- „Авантуре неваљале девојчице“ Марио Варгас Љоса
- „Мостови округа Медисон“ Роберт Џејмс Волер
- „Ловац на змајеве“ Халед Хосеини
- „Алхемичар“ Пауло Коелњо
- „Три метра изнад неба“ Федерико Моћа
- „Моћ подсвести“ Џозеф Марфи

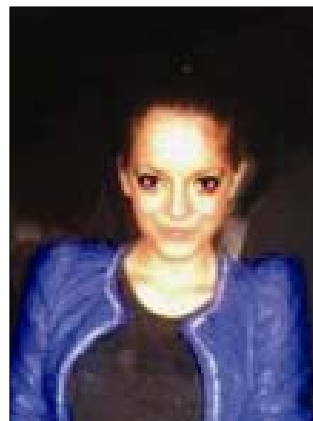
Најлепши писмени задаци Све се да мерити осим људске душе

На вагу живота можемо ставити љубав, храброст, интелигенцију, време, тугу, па чак и људски век... Али нам је душа безгранично отворена за нова осећања и нове људе. Зато, несвесно у свој живот пуштамо непозната бића која нам се временом неприметно увлаче под кожу.

Душа је огледало човека. Она боли кад најискреније патимо, па кажемо да се тад осећамо као да нам неко забија нож у груди. Она трпи најболније и најсрећније тренутке. Срцем волимо, а душа осећа. Свако од нас се уверио у то. Људска душа је бесмртна и наставља да живи након човекове смрти. Волим да верујем да постоји место на ком су све оне заједно. Безгранична је и сваком другачија, осећа и показује се на различите начине. Нема ничег отменијег и цењенијег од верности, а верност и истина су савршенство и дарови људске душе. Никада нећемо схватити зашто плачемо када треба да се смејемо, као што нам је несхватљиво где се налази срж свега, шта то толико боли када нам је срце сломљено или када нам неко близак умре.

Док себичност и притужбе изопачују душу, љубав је преплављује радошћу и чисти њен вид. Сам је човек крив ако му је разорен животни пут, затрован дух, за опустошену душу. Дух који краси неку особу далеко је значајнији од изгледа јер се годинама физички изглед мења, а остаје оно што је заиста битно, неизмерна ширина душе.

Тијана Шкодрић III₈

Памтим...

Памтим своје прве кораке, памтим свој први рођендан, чак и памтим своју прву вожњу колима, кад је тата покушао да прође нашим старим „Југићем“ кроз шуму. Али, најсрећнији дани мога живота су били кад сам проводио летње распусте са бабом и дедом у Чезави.

Чезава је једно дивно место у околини Лепенског вира. То име јој је мој деда дао кад су тамо направили викендицу, јер река Чезава, која протиче кроз то насеље, зна понекада да ишчезне.

Деда ме је водио до врхова брда, плажа и комшија. Свуда смо ми шетали, уживали у мирисима природе, брали дивље јагоде и сакупљали листове за мој хербаријум.

Понекад бисмо наишли на змију, али бисмо је само заобишли или штаповима јако лупали по земљи да је уплашимо. Деда ми је увек причао: „Свако живо биће жели и треба да живи“, али тек сада схватам шта то значи.

Комшије су нам увек помагале, и ми њима узвраћали. Сећам се баба Божице. Они би ми увек спремила „тазе“ проју и млади, слани сир, па донела да једем. Имала је четири краве. Сваког јутра би се она и моја бака довикивале: „Де си, сејо!“ Викале би једна другу по цео дан.

На жалост, свака срећа има свој крај. Мој деда се разболео. Одвели су га у болницу где су га задржали месец дана, па га пустили на кућно лечење. Умро је недљу дана касније. Моја мајка и бака су биле поред њега и рекле ми да није кукао, нити се жалио на болове, него као прави јунак, нежно утонуо у вечни сан, држећи руку своје жене, моје баке.

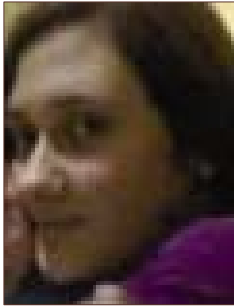
Тог лета птице нису певале у Чезави, нисмо наишли ни на једну змију, нити јагоду. Као да је само Мајка Природа знала да је један велики човек умро. Лишће више није имало боју, река није жуборила, ни Сунце више није било топло. Чезава је била, за мене, мртва.

Сада ја налазим живот у њој, поново, брат и ја радимо исто што смо радили са дедом, али не из туге, већ у част нашем покојном деди. Доказујемо да сећање чини живот и да је душа вечна, јер се он уселио и постао део Чезаве.

Димитрије Бабовић I₄

Храброст

Плашим се да ходам по ивици. Плашим се висине и мишева. Плашим се зубара и буба. Пребирам мисли по својој глави и покушавам да пронађем тај тренутак када сам некада била храбра. Све ми се чини да тога није било. Упитам се зато хиљаду пута како је могуће бити храбар и шта то, у ствари, значи. Једном сам чула да је неко рекао да је храброст само последица великих страхова. Ако смо се веома уплашили смрти, најхрабрије ћемо допустити да нам одрежу ногу. Изгледа да се у страху, у важним животним тренуцима, и најобичнијем човеку распламса искра јунаштва и да он тада извршава дела о којима није ни сањао. У сваком времену има таквих људи, који у тешким тренуцима знају како да поступе, да се не уплаше пред опасношћу, да се изборе да живот надвлада, да смрт не однесе победу, чак да свој живот заложу храбро зарад неког већег добра. Кад човек изврши смео подвиг, којем се сви диве, онда је храбар, али само уз услов да је свестан племенитости и користи циља за који се жртвује. Да ли је те ледене јануарске ноћи моја мајка била свесна своје племенитости, нисам сигурна, а да је њена храброст допринела да једна беба буде рођена у условима потпуно непримереним, у то сам сигурна. Када се комшиница породила, доневши на свет у леденој соби мајушну девојчицу, моја мајка јој је била једина узданица у преломним моментима за један нови живот. Сећам се како је препричавала да је бебу након рођења у колима до болнице удаљене 30 километара, привијала на своје груди, храбрећи је да издржи. Да је то мало срце поруку схватило сведоци смо, јер имамо још једно ново биће међу нама. Знала сам да је она само добро разумела да је храброст за њу значила само одговорност. И док слушам разне приче о храбрости, док живим са храбрима, питам се хоће ли ме можда страх једног дана навести да учиним нешто храбро? Покушаћу да затворим све своје страхове у црвену собу, залупићу јако врата за собом и нећу се више освртати. Схватићу тада... да, била сам најплашљивија од свих и док сам се приказивала срчаном да бих друге охрабрила, постала сам сама храбра.

Ђурђија Кузмановић I₄

Човек је тајна и загонетка

Петанаестогодишњу девојчицу са дететом у рукама називају курвом а не знају да је са тринаест година силована. Дете на улици називају дебелом, а не знају да је од лекова такво. Човеку са ожиљцима на лицу се смеју, а не знају да је то последица великог пожара из којег је спасавао своју породицу. Не знају да човек има неку патњу, бол која га тишти и мучи. На први поглед, сви смо ми људи „од крви и меса“, некако исти. Све док се мало боље не погледа у наше душе и заиста ко је какав.

У животу постоје људи са лажним осмехом, који умеју да манипулишу другима, а иза маске лежи једна личност, несигурна у себе пуна лажи, лицемерја, подлости... Просто се гадим такве љигавштине и преваре. С друге стране, имамо самоуверене особе, које знају шта хоће и имају свој животни циљ. Њихову личност веома ценим и поштујем. Често сам виђала људе који причају сами са собом, жену која на клупи у праку плаче, дечака коме дани пролазе у опијању... осуђивала сам их! Тад нисам знала да тим истим људима недостаје неки ким би поделили тугу, да жена пати што не може да рађа, да је дечаку мајка болесна, а отац алкохоличар, малтретира их. Тад нисам знала...

Просто је у људској природи да се грешим, па сам се и ја прешла неколико пута у процени на основу физичког изгледа и схватила да се не цени физичка, него унутрашња лепота. Пут на који нас живот или судбина води, није само посут латицама руже, већ и трњем на које се убодемо, опечемо и погрешимо, због којих тугујемо, плачемо и поново на ноге стајемо. То трње можемо назвати препрекама живота. Препреке које нас спутавају и наводе на лажне путеве, па чак и на лажне пријатеље. Жао ми је, али човек поклекне пред капијама таме и мења своју личност.

На човеку је да одлучи. Да ли ће од њега бити нешто, или ће се клацкати на клацкалицу судбине, постајући нико и ништа. Успони и падови се мењају као дан и ноћ, јер свака страна има своју контра страну. Најбоље је када животни баланс доведемо у равнотежу. Не суди људима на први поглед, јер не знаш шта су у животу прошли.

Тијана Бабић III₁

Мрак је...

Спуштало се вече, уснуле улице Панчева одисале су тескобом изгажене гумама точкова и ђонова замишљених пролазника. Град се гасио.

Киша је полако престајала, а магла, као млеко густа, се лагано провлачила откривајући хоризонт. Те вечери, у ситним сатима, небо је после магле постало кристално чисто, а Београд се јасно оцртавао у тами, увијен у сребрне снопове месечине и зашушкан у милион свећица... Тамо је! Кафа на сточићу у дну терасе попримила је укус горчине. Некада пријатан кутак постао је затвор. Небо је осликавало њен лик. Тако близу, а тако далеко. У мислима су ми се низале улице по којима бих журно пролазио. Жеља за њеним погледом, додиром, вукла ме је. Мрак и тишина су ме ломили. Желео сам речима да ућуткам тишину, али био сам сам у њеним мислима, далеко од њеног додира, а ноћ као и сваке друге вечери, мучила ме, хиљаду питања без одговора, без помоћи. Хоће ли икада да сване?

Полако сам испио последњи гутљај кафе и ушао у собу. Ледени децембарски ваздух се и даље ширио плућима. Легао сам у кревет, али помагало није. Тај други свет – свемогућег, и ње, увек присутне, никако да ме обузме. Када ће да сване?

Небо је полако попримило нијансе сиве. Цвркут птица се проламао небом, најављујући нови дан, нови почетак, ново, можда боље сутра и нови мрак који гаси реалност и нуди свет маште, али често реалност не жели да се угаси, па мучи, цеди, не да ми мира. Оплете ме ноћу у тишини, као зубобоља, па чачкам, а смета ми. Враг би ме знао, зашто стално чачкам болна места!

Лука Ћирић I4

Палилулска олимпијада културе

Палилулска Олимпијада Културе је манифестација која је током седамдесетих и осамдесетих година била најрелевантнији фестивал омладинског стваралаштва на подручју бивше СФРЈ, са које су потекли многи данас афирмисани културни ствараоци. Имајући у виду њен велики утицај и могућности за развијање креативних потенцијала младих, ГО Палилула је 2004. године обновила ову манифестацију. Осма ПОК ЈЕ трајала од 21. до 26. априла 2012.

Ликовно такмичење у оквиру традиционалне манифестације „Палилулска олимпијада културе“ одржано је у недељу, 22. априла, у непосредној близини Установе културе „Палилула“ (бивши НУ „Браћа Стаменковић“). Ученици неколико средњих школа и једна студенткиња Факултета примењених уметности из Београда, укупно тридесетак такмичара, цртали су и сликали у природи мотиве по слободном избору. Нашу школу су представљале четири ученице са смера дрворезбар: Тамара Павишић IV4, Даница Димитров II4, Дуња Ожеговић II4 и Јована Радић II4. Прву награду – самосталну изложбу, освојила је Даница Димитров за пејзаж насликан техником пастел. Додела награда и свечано затварање осмог ПОК-а је било 26. априла на сцени „Стаменковић“.

Љиљана Вулевић, професорка ликовне уметности

Најбољи од најбољих

У среду 25.04. 2012. године у паркићу иза УК ПАЛИЛУЛА (испод Хале Пионир) окупили смо десет финалиста односно најбољих бендова од претходних вечери у клубу UNDERWORLD. Иако је било предвиђено да само по три бенда 'прођу' у финале - обе вечери (а нарочито другог дана фестивала) је свирало толико сјајних бендова да није било могуће да се ова пропозиција испуни.

Одлуком жирија који су сачињавали: Дубравка Марковић, новинарка и легендарна во-

датељка култне рокенрол емисије Хит месеца, Јован Матић, новинар и фронтмен најбољег и настаријег реге бенда са ових простора Дел Арно Бенд, Марко Цесарец, стручњак за тон и мултиинструменталиста и Жељко Машовић, координатор за ову категорију, као и публике, победио је бенд А-МАЗЕ јер су најбоље од свих представили како бенд треба да изгледа, звучи и како да се понаша на бини. Утисак свих је (и када су наступали на полуфиналу) да ова група младих људи има изузетну будућност у музици а да су сви чланови изузетни музичари. Мало је тога што се може о њима рећи а да није суперлатив, иако је музика којом су одабрали да се баве мање комерцијална. Четитамо и предвиђамо вам велики успех!

преузето са сајта Палилулске олимпијаде културе

Чланови бенда су: Стефан Сики Шијаковић, вокал, Данило Чода Дабић, гитара, пратећи вокал, Мирослав Росла Веселиновић, гитара, Марко Кеџ Мијајловић, бас, Борис Бочи Пливелић, бубњеви, Милан Веселиновић, клавијатуре.

- Превише времена проводимо у тражењу праве особе коју би волели или у налажењу мана онима које већ волимо, када би уствари требали усавршавати љубав коју дајемо.
- Не можеш никога натерати да те воли, све што можеш је бити неко кога се може волети, остало је до особе да схвати да си вредан љубави.
- Увијек љуби срце које те повреди, али никад немој повредити срце које те љуби.
- Кад волиш, пусти вољено биће од себе; ако ти се врати назад, заувек ће остати твоје. Ако оде и не врати се, није ти никада ни припадало.
- Потребан је само минут да некога приметимо, сат да нам се свиди, дан да га заволимо, али потребан је цео живот да га заборавимо!
- Љубав није савршена када волимо савршену особу, већ када савршено волимо несавршену особу.
- Боли када волиш некога, а заузврат ниси вољен, али још више боли када волиш некога, а никад не смогнеш храбрости рећи му шта осећаш према њему.
- Искусио си праву љубав када занемариш осећања, страст романтику и при томе откријеш да ти је после свега још увек стало!
- У правој љубави највише уживамо у ономе што дајемо, а не у ономе што примамо.
- Ако те неко не воли онако како би хтео, то не значи да ниси вољен целим његовим бићем.
- Љубав има своје време, своје тренутке и своје разлоге! Не можеш је задржати уз себе, једино је можеш загрлити када дође и бити срећан што је у једном трену твог живота била с тобом!
- Љубав значи не мрзети никога, без обзира на то колико лошег ти је учињено. Ако можеш наставити волети и даље, упркос патњи и болу, тада је то права љубав.
- Знај да баш нико не заслужује твоје сузе, а онај ко их стварно заслужује неће те никада расплакати.
- Нико се не може вратити да би започео испочетка - сватко може почети од сада и направити сасвим нови крај.
- Бог није обећао дан без бола, смех без туге, сунце без кише; али је обећао снагу за дан, утеху за сузе и светло за пут!
- Пријатељи су као звезде; не можеш их увек видети, али знаш да су ту негде.
- Многи људи долазе и одлазе из нашег живота, али само истински пријатељи остављају трагове на нашим срцима.
- Све док имамо успомене, остаје нам прошлост, све док имамо наду, чека нас будућност. Све док имамо пријатеље, ниједан дан не трошимо узалуд.
- Прави пријатељ је онај ко познаје све твоје мане, али му је ипак стало до тебе.
- Рецепт за пријатељство: - 1 шољица љубави - 1 кашика повјерења - 1 кашичица праштања - пуно нежних загрљаја - пољубаца по жељи. Све то заједно помешај и послужи пријатељима.
- Љубав започиње осмехом, расте пољупцем и завршава сузом. Нико неће памтити шта си говорио нити ће памтити шта си учинио. Али свако ће запамтити како се због тебе осећао.
- Не напуштај старог пријатеља, јер никад нећеш наћи некога ко га може заменити; пријатељство је као вино, све је боље што је старије.

<http://zivotjelijep.blog.hr>

Да вам се представимо – „TEATRUM ART LIGNUM“

2011. година је за аматерско позориште „Арт Лигнум“ била јединствена и можемо без лажне скромности рећи више него успешна. То је година рођења једног младог ансамбла састављеног од бивших и садашњих ученика наше школе, али и оних који су пристигли из других школа, факултета, драмских студија.

У марту месецу примљени смо у Савез аматерских позоришта чиме смо стекли право учешћа не само на многобројним такмичењима аматерских позоришта у Србији, већ и јавно признање да је то што радимо квалитетно и да доприноси популаризацији драмске уметности код младих у Београду и Србији. Стигао је позив за учешће на 51. БАП-у (такмичење београдских аматерских позоришта). Са представом Н. Ромчевића „Секунд и 35 стотинки“ прошли смо селекцију и у конкуренцији 21-ог АП Београда, успели да уђемо у 5 најбољих који су се представили београдској публици.

публика у Белој Паланци

новембра која се по први пут организовала у Србији. Наступили смо на сцени Академије 28 и својим учешћем потврдили своје постојање на београдској аматерској позоришној сцени.

Са новогодишњом представом смо наступили у Генералштабу ВС. Громки и искрени аплаузи најмлађе публике испунили су свечану дворану, а нама дали доказ да оно што радимо доноси задовољство и срећу онима који нас гледају.

Наш познати глумац и пантомимичар, Марко Стојановић, организовао је школу пантомиме од 8. до 12. јануара. На његов позив, придружили смо се групи полазника и провели пет незаборавних дана у друштву пантомимичара. Одатле смо понели феноменалне утиске али и практичну примену пантомиме у глуми и на сцени.

Од 2012. године очекујемо много. Нова представа „ПРИЧА СА ЗАПАДНЕ СТРАНЕ“ одбројава своје дане до премијере. Актуелна тематика нове представе (сукоб навијачких група на Дорћолу – „Гробара“ и „Делија“, и последице тих сукоба) доноси нам уверење да ће нова представа имати своју публику и да ћемо са њом поново успети да прођемо захтевне селекције и учествујемо на многим фестивалима аматерских позоришта Београда и Србије.

Видимо се на представи,

Ваш

Teatrum „Art Lignum“

награде у Белој Паланци

Још слика наше драмске секције

Наша школа је и ове године, по четврти пут, организовала креативну међународну радионицу „Дизајн игралиште - Design Playground“ која је, осим наших ученика, окупила креативне средњошколце из наших партнерских школа у Мађарској, Италији и Бугарској, као и Школе за дизајн из Београда. Радионица је одржана у периоду од 12. до 16. марта 2012.

Учесници радионице су правили прототипове на тему „Самостојећи чивилук“ и показали изузетну маштовитост.

Нашу школу су представљали Анастасија Бобисутх са радом „Паук“, Оља Михајловић са радом „Ној“, Стефана Арсић са радом „Жирафа“ и Миљан Калем са радом „Крокодил“.

По оцени стручног жирија награђен је рад „Bullo“ ученика Ермеса Каповиле из Бруњере (Италија). По избору ученика титулу најлепшег рада понео је чивилук „Ветар“ ученика Миленка Петев Стојчева из Травне (Бугарска).

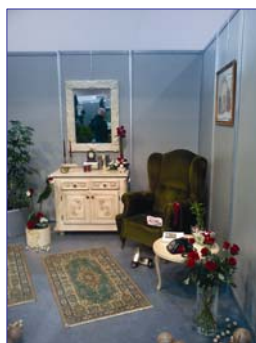
Радови настали у току радионице изложени су у Музеју примењене уметности од 16. до 23. марта.

И ове године, радионицу су подржали Градски секретаријат за образовање и општина Стари град, који од самог почетка финансијски подржавају ову иницијативу наше школе, а у подршци су им се придружили Erste bank и Glob Metropolis Tours.

Наши гости су имали прилике да се упознају са историјом нашег града који се неким толико допао да су изразили жељу да остану и обећали да ће се сигурно вратити.

У периоду од 16. до 23. марта 2012. у галерији „Жад“ Музеја примењене уметности, одржана је изложба ученичких радова. Изложено је петнаест самостојећих чивилука који су настали у току међународне креативне радионице чији је организатор наша школа. Наши ученици и њихови вршњаци из партнерских школа који су се играли на овогодишњем Дизајн игралишту били су инспирисани Пинокиом, ветром, телескопом, интернетом, кишобраном и фауном.

На овогодишњем Сајму хортикултуре, који је одржан од 29. марта до 1. априла, својим радовима и маштовитим идејама, представили су се ученици смерова пејзажне архитектуре и дрворезбари. Ове године је организовано такмичење школа у аранжирању цвећа, а наше ученице Маја Младеновић и Јелена Гајић из одељења IV₆ освојиле су прво место. Жири је наш штанд прогласио за најлепши на Сајму доделивши нам Диплому за најлепши дизајн изложбеног простора!

Сајам Намештаја 2011.

На 49. Сајму намештаја у Београду који је одржан од 14. до 20. новембра 2011. наша школа је изложила радове на тему „Седење за понети“/ „Sitting to go“. Прототипови су настали на међународној радионици „Дизајн игралиште – Design Playground“ коју је наша школа реализовала у сарадњи са својим партнерским школама из земаља Европске Уније и Школом за дизајн из Београда.

Изложени радови привукли су велику пажњу посетилаца Београдског сајма намештаја. Интересовали су се, пре свега, где радови могу да се купе и колико коштају.

Оно што је нама, као представницима школе, годило, је велико интересовање „људи из струке“, њихове позитивне реакције на радове средњошколаца и подршка да наставимо са радом међународне радионице „Дизајн игралиште – Design Playground“.

Као и претходних година, и овога пута су радови били високо оцењени од стране стручног жирија који је Школи доделио специјално признање за израду прототипова на међународној радионици.

Учешће наше школе у пројекту „Креативно друштво“

Амбасада Шведске у сарадњи са Музејем науке и технике из Београда реализује пројекат „Креативно друштво“. На њихов позив наша школа се радо одазвала и са ученицима изабраним ученицима другог и трећег разреда активно учествује у предвиђеним активностима.

Три радионице за ученике основних школа, које су осмислиле наставнице Татјана Митровић и Јелена Обрадов ушле су у пратећи програм пројекта што је нашу школу сврстало у најактивније учеснике пројекта.

Наставнице Татјана Митровић и Јелена Обрадов

Јевремова – улица сусрета

Општина Стари град је, и ове године на Цвети, организовала манифестацију „Јевремова - улица сусрета“. Наша школа је била један од активних учесника који су имали свој штанд испред Музеја Вука и Доситеја.

Ученице смера пејзажна архитектура и њихове наставнице, обучене у костиме шумских вила и патуљака, даровале су посетиоце цветоскопом - личном картом цвећа. По цветоскопу, свака особа има свој лични цвет који одражава њен карактер у зависности од датума рођења. Интересовање грађана било је велико - подељено је скоро 1000 цветоскопа, а многи су желели да се фотографишу са „вилама“.

Интервју са професорком Данијелом Новаковић

Каћа²: Шта бисте укинули од свакодневних обавеза?

професорка: Беспотребну возњу аутобусом од куће до школе.

Каћа²: Разум или емоције?

професорка: Разум.

Каћа²: У ком хобију уживате?

професорка: У пецању.

Каћа²: Коју врсту музике слушате?

професорка: Волим домаћу етно музику.

Каћа²: Шта најчешће певушите?

професорка: Од „Рибље чорбе“: „Немој да идеш мојом улицом“.

Каћа²: Опишите себе у три речи.

професорка: Способна, толерантна, комуникативна.

Каћа²: Највећа покретачка снага...

професорка: Мој муж и син

Каћа²: Плашите ли се самоће?

професорка: Не.

Каћа²: Забрањили бисте...

професорка: Забрањила бих људима да носе оружје и пијанцима да возе.

Каћа²: Јесте ли били популарни у средњој школи?

професорка: Јесам. Била сам штребер и сви су хтели да се друже са мном да би могли да преписују. Свима сам несебично помагала и са свима сам у контакту.

Каћа²: Колико Вам значи што сте професор грађанског васпитања?

професорка: То је велика привилегија и част.

Каћа²: Поручили бисте...

професорка: Ученицима бих поручила да и даље буду добри, да слушају своје родитеље и професоре, али да увек остану своји и да негују своју индивидуалност. Младост је највећи и необновљив ресурс.

Каћа²: Чег се радо сећате?

професорка: Радо се сећам времена када сам живела у Бечу. Уживала сам шетајући комшијске псе.

Каћа²: Коју врлину цените?

професорка: Ценим врлину, уопште.

Каћа²: Да можете, шта бисте променили код себе?

професорка: Можда бих требало да будем мало строжа, мислим да сам превише блага и толерантна. Мада, са друге стране, ђаци то разумеју и осећају топлину коју им пружам и узвраћају ми. Због тога сам срећна.

Каћа²: Шта Вас највише нервира?

професорка: Лаж и превара.

Каћа²: Шта цените код пријатеља?

професорка: Приврженост мени и мојој породици. Прави пријатељ је спреман да саслуша моје проблеме и пружи ми решење.

Каћа²: Омиљени писци?

професорка: Толстој и Пастернак.

Каћа²: Чег се највише плашите?

професорка: Рата и глади?

Каћа²: Омиљено путовање?

професорка: Са неколико колега сам, у оквиру пројекта, путовала у Лос Анђелес. Путовање је било веома корисно на плану стручног усавршавања. Упознала сам много људи и још увек сам у контакту са њима.

Каћа²: Вааша карактеристика?

професорка: Толерантна особа која је увек ту да помогне, саслуша и да добар савет. Децу највише волим и све бих учинила да њима буде добро.

Каћа²: Коју фразу најчешће употребљавате?

професорка: Није ми ништа.

Каћа²: Коме се дивите?

професорка: Мојој учитељици.
Каћа²: Ваша идеја савршене среће?
професорка: Срећна породица пуна деце.

разговор водиле:
Катарина Николић и Катарина Стокић, I₄

О часу грађанског васпитања

На часу грађанског васпитања у одељењу I₂ увек је неко дешавање. Било да разговарамо о проблемима или неким лепшим темама, тих 45 минута не прође без везе већ јако поучно. Професорка Данијела Новаковић увек покрене тему која никога не остави без коментара, већ сви имамо жељу да кажемо нешто и поделимо то са осталим ученицима. Професорка Данијела, увек насмејана, труди се да тај осмех пренесе и на нас. Почетком првог разреда већина ученика је имала предрасуде и ружно мишљење о неколико ученика који се разликују по понашању или облачењу. Професорка се трудила да нам докаже да је најбитније какав си човек, а да није битан стил облачења и физички изглед! Полако је почела да уверава већину да је у праву, а тиме помогла тим ученицима који се разликују. Чини ми се да је час грађанског васпитања већини ученика најомиљенији час у целој недељи! То је час на који, какви год уђемо у учионицу, изађемо насмејани и срећни. На овом часу учимо да израстемо у толерантне и добре људе. Учимо да је најбитније од свега бити добар човек. Учимо како се треба понашати у разним ситуацијама, како треба размишљати у неким врло непријатним и захтевним ситуацијама и шта се може, а шта не истолеристи.

Дејана Савић I₂

Мудри, смирени Меша Селимовић Постоје три велике страсти - алкохол, коцка и власт

Од прве двије се некако може излијечити, од треће никако. Власт је и најтежи порок. Због ње се убија, због ње се гине, због ње се губи људски лик. Неодољива је као чаробни камен, јер прибавља моћ...

Човјека на власти подстичу кукавице, бодре ласкавци, подржавају лупежи, и његова представа о себи увек је љепша него истина. Све људе сматра глупим, јер крију пред њим своје право мишљење, а себи присваја право да све зна, и људи то прихватају.

Нико на власти није паметан, јер и паметни убрзо изгубе разбор, и нико трпељив, јер мрзе промјену. Одмах стварају вјечне законе, вјечна начела, вјечно устројство, и вежући власт уз Бога, учвршћују своју моћ. И нико их не би оборио, да не постају сметња и пријетња другим моћницима. Руше их увијек на исти начин, објашњавајући то насиљем према народу, а сви су насилници, и издајом према владару, а никоме то ни на ум не пада. И никога то није уразумило, сви срљају на власт, као ноћни лептири на пламен свијеће.

Лијепа ријеч је као лијепо стабло, коријен му је дубоко у земљи, а гране се под небо уздижу.

Тешко ће се споразумјети два човјека која мисле различито. Лако ће се споразумјети два човјека која мисле.

Четрдесет ми је година, ружно доба: човјек је још млад да би имао жеља, а већ стар да их остварује.

Љубав је ваљда једина ствар на свијету коју не треба објашњавати ни тражити јој разлог.

Мртве треба сахранити, због себе.

Зашто се сматра да су књиге паметне ако су горке?

Меша Селимовић

Писмо без извињења

Nam et ipsa scientia potestas est. (Френсис Бекон)

Свим својим садашњим и бившим ђацима желим да саопштим да сам у свему чему сам вас учио и чему вас учим био у праву, све што сам говорио на својим часовима сада наглашавам и стојим иза свега тога својом струком, савешћу и целокупном егзистенцијом. Свој посао сам некада радио за тридесетак марака (петнаестак евра), некада за нешто више од пет стотина, радим га за нешто мање од четири стотине, а радићу га за више хиљада или бесплатно са истом преданошћу.

Кад бих имао прилику да поново бирам професију изабрао бих ову исту – можда не у истој земљи или са истим узрастом – али бих се свакако определио да подучавам (као што једном рече Херодот да би свако народ када би могао да бира богове изабрао своје, тако бих и ја изабрао свог „бога“). Не кајем се ни за шта и не осећам се кривим, све сам урадио смишљено и преузимам одговорност за своје поступке.

Наравно, има простора за извињење. Ако сам некада у тренутку слабости тврдио да се знање не исплати, ако сам дао оцену вишу од оне коју сте заслужили, ако је на неком од мојих часова било досадно (ја знам да је било доста таквих часова), ако некоме од вас нисам посветио довољно пажње због свог незнања или мањка искуства и стручности, ако нисам успевао да вас мотивишем или да вам објасним градиво – онда се извињавам.

Знам да многи наставници посустају у својим убеђењима и идејама и то могу да разумем. Пре више од двадесет година једна певалка управо пристигла на државну телевизију са Ибарске магистрале је изјавила: „**Школа је за оне који не умеју да се снађу у животу?**“ Данас се та идеја одомаћила, а просветни радници су постали они који ометају ученике који су дошли у школу да узму сведочанства са високим оценама и дипломе. Зато су почели да се отварају факултети чија имена више личе на називе супермаркета и спортских савеза него на називе образовних институција, а ускоро ће се то догодити и са средњим школама. У школе се дакле, не долази по знање, већ по оцене.

Наравно, помислићете, нормално је да се у школе долази ради знања. Грешите! У школе се долазило по знање до краја прве половине двадесетог века. Данас школе треба да код ученика развијају вештине, креативност, друштвеност, слободу мишљења, емпатију. Школе данас морају да делују свим својим снагама као здрава заједница која у сарадњи са државом, локалном самоуправом, ученицима и родитељима ојачава ученике у сваком погледу.

Није нездрав однос према образовању настао пре десет или двадесет година. Култ неписмености у Србији развија се вековима. Наши најобразованији сународници су били или прогоњени или су сами напустили Србију. Доситеј је у Србији провео четири године (и дан данас га помињу као „кугу коју треба искоренити“), Вук је углавном живео у Бечу, Тесла је издржао тридесет шест сати, Миланковићев календар као измењен јулијански календар прихватила је већина православних цркава, али не српска. Имена ових научника знамо, имена прогонитеља су нестала... Комунистичка идеја „добрих партијских другара“ само је стигла на плодно тле, па је омогућила свршеном машинбравару и несвршеном агроному да постану чланови Српске акадекмије наука и уметности. У овом лудилу се изгубила веза са реалношћу – потомци „партијско-другарске“ елите почели су да умишљају како су заиста велики учили да им верују, јер пријатно је имати елиту близу себе која дели твоје идеје – посебно ако су фашистичке. Умишљени интелектуалци повели су умишљену нацију. Куда? Покушајте сами да се сетите куда могу да стигну, а ако не можете присетите се сјајне Домановићеве приповетке „Вођа“ (хммм, наслов ове приповетке на немачком је „Фирер“). Није Домановић био толико генијалан колико се ми не мењамо...

Образовање није ни једноставно ни лако, а понајмање је вредно уверење о образовању. Замислите да су вам дали уверење о завршеном алпинистичком курсу који нисте похађали. Да ли бисте се усудили да се пењете по вертикалној стени? Послушајте ме сада: нека се алпинисти са лажним уверењима пењу по тој стени и чекајте. Не губите у том чекању време, учите се алпининтелектуалци. Лажови су почели да верују у своје лажи, наравно захваљујући онима који су одлизу, вежбајте макар и не добили никакав сертификат. После извесног времена попећете се тамо где лажњаци покушавају. Не брините за њих, неће бити њихових лешева око стена, само врхунски алпинисти гину од пада са велике висине. Лажњаци немају одакле да падну. Видећете их како комично скакућу око дна стене са чијег врха ћете им се смејати...

Дакле, не бојте се образовања. Образујте се, онда нећете морати да се сналазите у животу. Образовање је снага, снажљивост је илузија. Илузија је ефектна, али не траје и лажна је. Открићу вам тајну успеха у три речи: рад, упорност и вера. Шта сте очекивали? Тарот карте? Кристалне кугле? Летеће ћилиме? Партијске књижице? Чаробне лампе?

*аутор текста је Милош Јеремић, наставник
преузето са сајта Школе без зидова
<http://www.skolskidnevnik.net>*

Превенција и заштита ученика од насиља у образовно – васпитним установама

Насиље у школама је друштвени проблем који се често игнорише. Јавља се у различитим облицима: кажњавање, репресивно дисциплиновање, вршњачко насиље, оговарање, ширење лажи о другима, искључивање из заједнице вршњака, ударање и слично. Дечаци и девојчице подједнако су склони насилном понашању, с тим што дечаци више испољавају физичко, а девојчице психолошко насиље.

Истраживања показују да током целокупног школовања 44% ученика је било једном или више пута изложено насилном нападу вршњака. Око 23% ученика изјављује да су једном или више пута доживели вербално или физичко насиље од одраслих.

На основу позитивних искустава из неколико земаља, заједно са надлежним министарствима и тимом стручњака, УНИЦЕФ је започео свеобухватни програм „Школа без насиља“. Овај програм пружа деци и одраслима знања и вештине за управљање конфликтима, неговање толеранције, креативно излагање из ситуација насиља.

Министарство просвете је покренуло низ активности у циљу превенције насиља у образовно – васпитним установама. Припремљен је документ Оквирни акциони план за превенцију насиља у образовно – васпитним установама. Његов саставни део је праћење примене посебног Протокола за заштиту деце и ученика од насиља, злостављања и занемаривања који је достављен образовно – васпитним установама средином 2008. године.

У фебруару 2011. године у нашој школи конституисан је Школски тим за заштиту деце и ученика од насиља, злостављања и занемаривања. Чланови Тима су :

ВЕСНА САРАЧЕВИЋ (школски психолог и нови координатор Тима)

ВЕСНА МИХАИЛОВИЋ (инжењер пејзажне архитектуре)

ВЛАДИСЛАВ МИТИЋ (инжењер обраде дрвета)

ДРАГАН МЕДЕНИЦА (професор физичког васпитања)

ЉИЉАНА ПОША (професор енглеског језика)

Школски Тим је креирао Програм рада и Акциони план рада. Анализирана је безбедносна ситуација у нашој школи, дефинисана процедура у ситуацијама насиља и планиране су превентивне активности.

За спречавање насиља од великог значаја су:

- Информисање свих запослених, ученика и родитеља
- Ваннаставне активности ученика (рад секција, предавања, радионице, такмичења ученика, посете културним и привредним организацијама, учешће у различитим манифестацијама)
- Партиципација ученика (рад ученичког парламента и обучавање ученика за примену вештина конструктивног превазилажења сукоба)
- Сарадња са родитељима и локалном заједницом
- Неговање толеранције и пријатељства у школи, хуманитарне акције, изложбе ученичких радова, обележавање пригодних датума

Чланови школског Тима организују периодичне консултације и процену безбедности ученика, евидентирају појаве насиља, предлажу мере, прате и процењују ефекте предузетих мера.

Весна Сарачевић, школски психолог

Техничка школа „ДРВО АРТ“

Процедура у случајевима насиља и злостављања

Откривање	Сви запослени су дужни да раде на откривању насиља и прикупљању информација - директно и индиректно.
Заустављање и смиривање	Обавеза је свих запослених, нарочито најближег запосленог и дежурног наставника да прекине, раздвоји или смири учеснике у насиљу. У случају озбиљнијег сукоба одмах тражи помоћ.
Обавештавање родитеља и предузимање хитних акција	Родитељи ученика који врше или трпе насиље обавезно се обавештавају. Према потреби предузимају се хитне акције (прва помоћ, обезбеђивање лекарске помоћи, обавештавање полиције или центра за социјални рад...)
Мере заштите	Школски тим за заштиту од насиља анализира случајеве насиља и злостављања, процењује ризик и прави план заштите (појачан васпитни рад, рад са родитељем, рад са одељењском заједницом, рад са Ученичким парламентом...) У тежим облицима насиља (3. ниво) директор подноси пријаву надлежним органима.
Праћење ефеката предузетих мера	Ефекте предузетих мера прате одељењски старешина, психолог, педагог, Школски тим за заштиту
Евидентирање	Сви облици насиља евидентирају се и подаци се чувају код психолога/координатора Школског тима та заштиту. У прикупљању информација учествују одељењакестарешине, психолог, педагог и остала лица која су присуствовала насиљу. Тим подноси извештај директору два пута годишње. Директор извештава орган управљања, Савет родитеља, Ученички парламент.

Интервју Тесле са Џоном Смитом

НОВИНАР: Господине Тесла, стекли сте славу човека који се умешао у космичке процесе. Ко сте ви, господине Тесла?

ТЕСЛА: То је право питање, господине Смит, и ја ћу се потрудити да вам дам и прави одговор на њега.

НОВИНАР: Кажу да сте из земље Хрватске, из краја званог Лика, где заједно са људима расте дрвеће, камен и звездано небо. Кажу да вам је завичај село које носи име по горском цвећу, и да је кућа, у којој сте се родили, поред шуме и цркве.

ТЕСЛА: Заиста, све је тако. Поносим се својим српским родом и хрватским завичајем. Чујем да се моји Срби нешто жале. Шта им недостаје? Имају Владику и мене, оно што је врхунско на Земљи: Поезију и Науку.

НОВИНАР: Ко су, заправо, Срби?

ТЕСЛА: Посредничко племе међу народима, трговци сунчаном енергијом на Земљи. Роба им данас слабо иде, па су се забринули. Лепота и мирис руже могу се узимати као лек, а сунчеви зраци као храна. Живот има бесконачан број видова, а дужност научника је да их проналази у сваком облику материје.

ТЕСЛА: Најпре је била енергија, потом материја.

ТЕСЛА: Материја је створена из првобитне и вечне енергије коју знамо као Светлост. Засјала је и појавиле су се звезде, планете, човек и све што је на Земљи и у универзуму. Материја је израз бесконачних видова Светлости; зато је енергија старија од ње. Постоје четири закона Стварања. Први је да је извор свега у Непојамном, црној честици коју ум не може замислити, нити математика измерити; у ту честицу стане цела васиона. Други закон је ширење таме, која је права природа Светлости, из Непојамног и њен преображај у светло. Трећи закон је потреба Светлости да постане материја. Четврти закон гласи: нема почетка ни краја; три претходна закона одувек трају и Стварање је вечно.

ТЕСЛА: Упамтите није закривљен Простор, већ човеков ум који не може да схвати Бескрај и Вечност! Да је творцу Релативности то јасно, стекао би бесмртност, чак и физичку ако му је то по вољи.

Ја сам део Светлости, а она је музика. Светлост испуњава мојих шест чула: ја је видим, чујем, осећам, миришем, дотичем и мислим. Мислити је код мене шесто чуло. Честице Светлости су исписане ноте. Једна муња може бити читава соната. Хиљаду муња је концерт. За тај концерт ја сам створио лоптасте муње које се чују на леденим врховима Хималаја.

НОВИНАР: Господине Тесла, да ли ви чујете ту Музику?

ТЕСЛА: Увек је чујем. Моје духовно ухо је велико као небо које видимо изнад нас. Своје физичко ухо увећао сам Радаром. По Теорији Релативности две паралелне линије састаће се у Бескрају. Тиме ће и Ајнштајнова крива постати права. Једном створен, звук траје вечито. За човека он може да ишчезне, али наставља да траје у тишини која је његова највећа моћ.

НОВИНАР: Често помињете моћ визуализације.

ТЕСЛА: Њој можда имам да захвалим за све што сам створио. Догађаји из мог живота и моја открића су пред мојим очима стварни, видљиви као свака појава и предмет. У младости сам се тога плашио, не знајући шта је то заправо, али касније сам ту моћ примио као изузетан дар и преимућство. Неговао сам га и љубоморно чувао. Визуализацијом сам на већини изума вршио и исправке, онда их, тако завршене, правио. Њоме решавам и компликоване математичке једначине, а да не исписујем бројеве. На Тибету бих због тог дара добио чин високог Ламе. Да, то се тако ради. Мој вид и слух су савршени и, смем то слободно рећи, јачи него у осталих људи. Ја чујем грмљавину на сто педесет миља, и видим боје у небу које други не виде. То увећање вида и слуха имао сам и као дете. Касније сам то свесно развијао.

НОВИНАР: Шта је седмо прилагођавање, господине Тесла?

ТЕСЛА: Знање како да се психичке и виталне енергије претворе у оно што желимо, и постигнемо власт над свим осећањима. Индуси то називају Јогом Кундалини. Ова знања се могу научити, за шта су потребне многе године, или се стичу рођењем. Ја сам их већину стекао рођењем. Она су у најближој вези са полном енергијом, која је после Светлости најраспрострањенија у васиони. Жена је највећи крадљивац те енергије, а тиме и духовних моћи. Ја сам то одувек знао и чувао се. Од себе сам створио оно што сам хтео: мисаону и духовну машину. (месечева женска енергија... Ко је спомињао да Месец усисава наше извесне енергије???)

НОВИНАР: А девето прилагођавање, господине Тесла?

ТЕСЛА: Све учинити да се ни једног дана, ни једног тренутка ако је то могуће не заборави ко смо и зашто смо на Земљи.

НОВИНАР: Шта је десето прилагођавање?

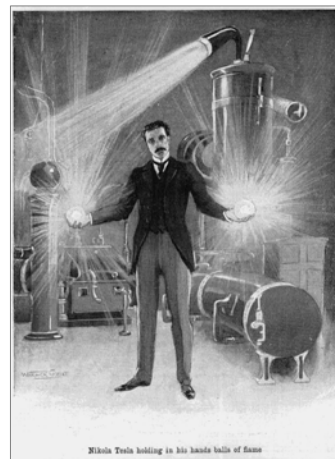
ТЕСЛА: Оно је најважније. Напишите да се господин Тесла играо. Играо се читавог свог живота и уживао у томе.

НОВИНАР: Господине Тесла! Да ли се то односи и на ваша открића и ваше дело? Је ли и то била игра?

ТЕСЛА: Јест, драги младићу. Ја сам тако волео да се играм Електрицитетом! Увек се најжежим када слушам о оном Грку који је украо ватру. Грозна прича о окивању и орловима који му кљују цигерицу. Зар Зевс није имао довољно муња и громава, па је био оштећен за један угарак? Ту је неки неспоразум.

НОВИНАР: Читаоци нашег листа воле хумор. Али збунили сте ме изјавом да и ваша открића, која су неизмерна добробит за људе, представљају игру. Многи ће се намрштити на то.

ТЕСЛА: Драги господине Смит, невоља и јесте у томе што су људи одвећ озбиљни. Да то нису,

били би срећнији и знатно дуже би живели. Кинеска пословица вели да озбиљност скраћује век.

НОВИНАР: Они би радо да чују у чему је ваша филозофија.

ТЕСЛА: Живот је ритам који се мора спознати. Ја осећам тај ритам и управљам се по њему и препуштам му се. Он је врло захвалан и дао ми је знања која имам. Све што живи повезано је дубоким и дивним везама: човек и звезде, амеба и Сунце, наше срце и кружење бесконачног броја светова. Те везе су нераскидиве, али оне се могу припитомити и умиловити тако да човек и сам почне да ствара нове и другачије односе у свету, а да старе не наруши. Знање долази из васионе; наш вид је његов најсавршенији пријемник. Имамо два ока: земаљско и духовно. Треба настојати да она постану једно око. Универзум је жив у свим својим манифестацијама, попут какве мислеће животиње. Камен је мисаоно и осећајно биће, као што су то биљке, звер и човек. Звезда која сија тражи да је гледамо, и да нисмо одвећ обузети собом разумели бисмо њен језик и поруке. Своје дисање, очи и уши човек мора ускладити са дисањем, очима и ушима универзума.

НОВИНАР: Док говорите, чини ми се да слушам будистички текст, беседу таоисте или трактат Парацелзуса.

ТЕСЛА: Добро вам се чини! Значи да постоји опште знање и истине које је човек одувек поседовао. По мом осећању и искуству, у васиони има само једна материја и једна врховна енергија са бесконачним бројем манифестација живота. Најлепше од свега је то што открићем једне тајне у природи, откривате и остале. Оне се не крију, ту су око нас, али ми смо слепи и глуви за њих. Ако се емотивно вежемо за њих, оне нам саме долазе. Све је Електрицитет. Најпре је Светлост, бескрајни извор из којег истиче материја и распоређује се у свим облицима који представљају васиону и Земљу са свим њеним видовима живота.

Електрицитет сам ја сам. Или, ако хоћете, Електрицитет у људском облику. То сте и ви, господине Смит, али тога нисте свесни. Светлост је увек била на мојој страни. Знате ли ко ми је открио Обртно Магнетно Поље и Индукциони Мотор, што ме је прославило у двадесет шестој години? Једне летње вечери, у Будимпешти, посматрао сам са својим пријатељем Сигетијем залазак Сунца. Хиљаде ватара окретало се пламтећи хиљадама боја. Сетио сам се Фауста и рецитовао стихове из њега. И тада, као у магновењу, видео сам како се обрће Магнетно Поље и ради Индукциони Мотор. Видео сам их у Сунцу! Звук не постоји једино у грму, већ и у муњи; код ње је он претворен у сјај и боје, а боје се могу слушати. Језик је од речи, што значи да је од звукова и боја. Сваки гром и муња су различити и имају своја имена. Ја неке од њих називам именима оних који су ми били блиски у животу, или по онима којима се дивим. У небу севају и грме моја Мајка, сестра, брат Данило, песник Змај и личности из српске историје. Имена као што су Исаија, Језекиљ, Леонардо, Бетовен, Гоја, Фарадеј, Пушкин и све неугасле ватре означају јата и сплетове муња и громава који не престају сву ноћ, и земљи доносе благородну

кишу или пале шуме и људска насеља. Постоје муње и громови, и то они најсјајнији и најмоћнији, који не ишчежавају. Они се враћају и ја их препознам међу хиљадама.

Ја сам се хранио својим мислима, научио сам да управљам осећањима, сновима и визијама. Одувек сам их неговао, као што сам неговао и свој занос. Цео свој дуги век провео сам у заносу. То је био извор моје среће. Он ми је помогао и да током свих ових година поднесем рад, који је био довољан за пет живота. Најбоље је радити ноћу, јер су звездана светлост и мисли у блиској вези.

Радио-драма писца Стевана Пешића, „Тесла, или прилагођавање анђела“, коју је потом редитељ Душан Михаиловић поставио на малој сцени Народног позоришта у Београду, а редитељ Слободан Ж. Јовановић снимио истоимени филм..

10/05/2011.

Complete this crossword.

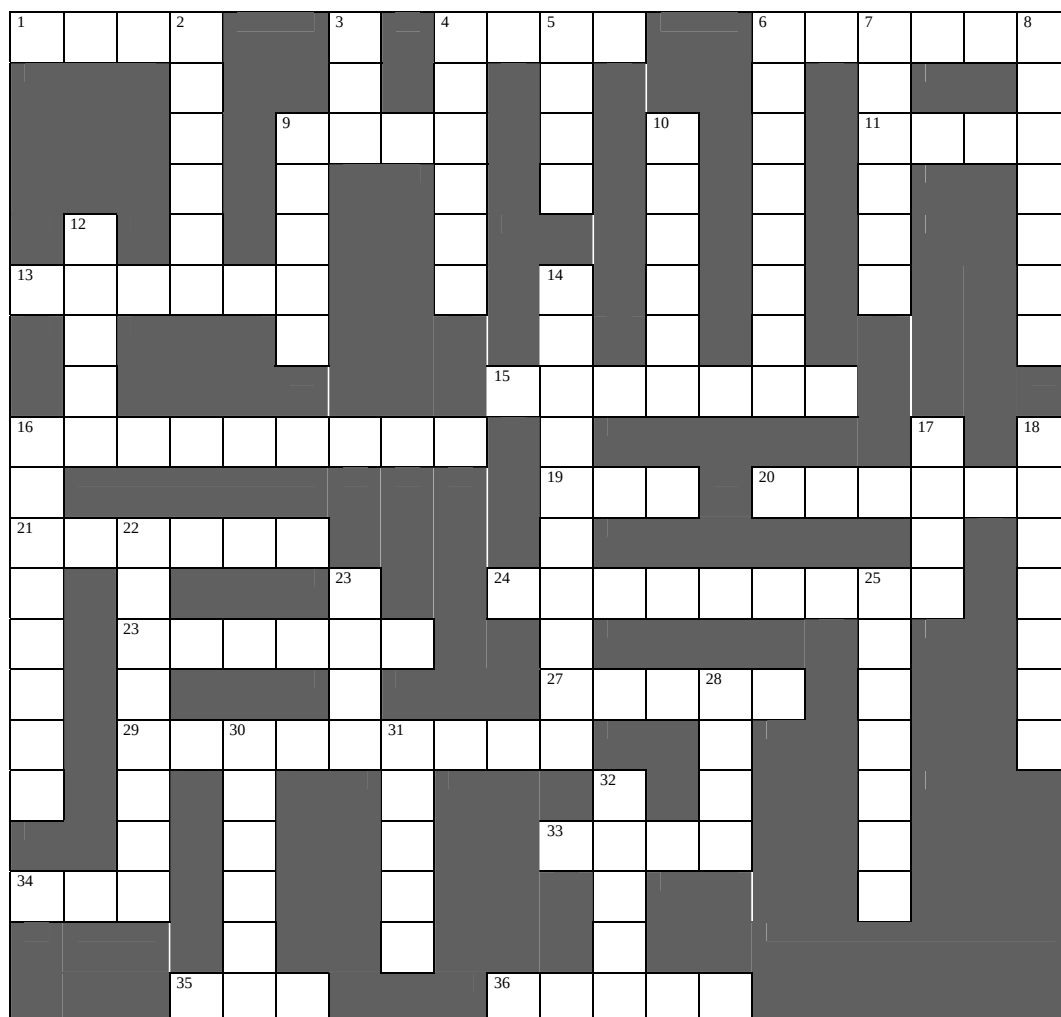
Across

1. The _____ intelligent
4. A man with no hair
6. You wear this over a shirt or sweater
9. Past simple of *go*
11. If you put money in the bank you do this
13. _____ chose *chosen*
15. Your mother's son is your ...
16. The adverb of *nice*
19. Present: *hit*, Past: _____, Past participle: *hit*
- 20 Superlative of *nice*
21. Your mother's daughter is your ...
24. Someone who comes from Hungary
26. Someone who drives a car or a bus
27. You use this to cut things in the kitchen
29. When something costs a lot it is
33. A yellow metal. It costs a lot of money
34. You do this when you give a shop money for a products
35. Can I see that ring in the window? No, not that _____, the other _____.
36. You make sandwiches with this.

Down

2. Is it fruit or a vegetable? It's red

3. A part of your body. You use it to see
4. It's made of glass and we put about a litre of milk, water, etc.in it
5. A _____ of bread
6. Someone from Japan is ...
7. A big old building where kings used to live
8. You go here to see actors in plays
9. Men and _____
10. A place in square or in a street where you can buy things
- 12.Chinese people come from here
14. A terrible movement of earth. Usually a disaster where people die and buildings are destroyed
16. A person buying things in a shop
17. Past participle of *be*
18. A person who studies
22. When something happens quickly and surprisingly
23. Past participle of *see*
25. Planes take off from here
28. You eat this
30. A place where people are put if they do something wrong
31. You do this with a gun. It can kill people
32. The opposite of *silence*

General Knowledge – Quiz

1. It is the home of spaghetti.
2. The official language of this South American country is Portuguese.
3. In this country you can see the famous Taj Mahal.
4. The capital of this country is Canberra, not Sydney.
5. Montreal and lake Winnipeg are in this country.
6. This country elected Nelson Mandela as its first black president in 1994.
7. What are the best heat conductors?
8. What is the name of the birds that can fly to heights of 4 km using thermals?
9. What is aspirin made from?
10. When did the first tape recorders appear?
11. What is the biggest ocean in the world?
12. What is the smallest country in the world, with its total area of only 44 hectares?
13. What is the hottest place in the world, with the average temperature of 33,4 degrees centigrade?
14. What is the coldest place in the world, with the average temperature of minus 57,8 degrees centigrade?
15. What is the driest place in the world?
16. What is the wettest place in the world with about 11 707 mm of rain each year?
17. What is the name of an animal that can look forwards with one eye and backwards with the other one at the same time?
18. What is the fastest mammal?

Answers:

1. Italy, 2. Brazil, 3. India, 4. Australia, 5. Canada, 6. South Africa, 7. Copper and silver, 8. South America condors, 9. Tree bark, 10. In 1930, 11. The Pacific ocean, 12. Vatican, 13. Dallol, Ethiopia, 14. Pole of Cold, Antarctica, 15. Cheetah, 16. The Atacama Desert, Chile, 17. Mount Tutenendo, Columbia, 18. Chameleon

Стручна страна

Лакирање дрвета водоразредивим премазима

Водоразредиви премази за спољну употребу

Водоразредиви лакови представљају групу еколошких премаза, који садрже минималне количине органских растварача, не поседују отровне и самозапаљиве материје.

Водени лакови који се употребљавају за производе намењене спољној употреби у себи садрже UV филтере, импрегнанте и пигменте који су стабилни и постојани у спољашњим условима. Импрегнанти се наносе потапањем, обливањем и шприцањем. Темељни и завршни лакови за спољну употребу могу бити транспарентни и бели у зависности како се наносе:

- **G (гравитациони)** за стандардну опрему (дизна пиштоља 2 mm и притисак 4 bara)
- **T (тиксотропни)** за наношење airless пумпама. Завршни лакови се израђују у мату и полусјају.

Предности водених премаза су: знатно већа трајност у спољним условима, смањење емисије растварача, веће задржавање нивоа сјаја, филм не мења боју (не жути), уједначеност боје је знатно већа, има изузетну еластичност, нису подложни одлепљивању филма од подлоге, нису запаљиви, поправке на завршним површинама су знатно лакше и опрема се пере водом.

Лакови за спољну употребу који се разређују водом представљају водену дисперзију акрилних смола, које када се наносе на дрво стварају филм у две фазе:

- испаравање воде из филма
- механичка фузија честица смоле у дисперзији.

Водоразредиви премази за унутрашњу употребу

За бојење масивног дрвета и фурнираних елемената у ентеријеру користе се водени бајцеви који су органског порекла и нису UV стабилни, али дају изузетно леп изглед и природан тон дрвета.

Темељни лакови су безбојни и бели. Завршни лакови су бели и безбојни у мату или по-

лусјају. Поред једнокомпонентних водених лакова постоје и завршни двокомпонентни водени лакови који се користе када је потребна већа отпорност. Код лакирања фурнираног намештаја може се десити да се подигне фурнир и створи ваздушни мехур, могу се отворити фуге на спојевима фурнира и да се подижу влакна. Ова грешка се употпуности отклања употребом квалитетних лепила и пажљивом припремом фурнира и плоча. Сви лакови за унутрашњу употребу могу се наносити стандардном опремом.

Брушење и припрема столарије

Брушење дрвета пре наношења импрегнанта треба извршити брушењем папиром гранулације N 150 – 180. Када се нанесу премази, који у себи имају воду, они могу проузроковати подизање влакана. Најлакши начин да се отклони овај проблем је да се између две фазе брушења дрво навлажи млаком водом, осуши и обруси. Брушење се врши папиром алуминијум-цинк-стеарата и није пожељно брусити челичном вуном.

Темељни лак се бруси гранулацијом N 240 – 320, 24 часа после наношења у загрејаним просторијама и на температурама вишим од 25° C.

Наношење воденог лака

Водени лак могуће је наносити стандардном опремом (гравитационим пиштољем), пиштољем са надпритиском или мембранском пумпом. Оптимални отвор дизне је 2 до 2,5 mm, притисак је 3 до 4,5 бара. Код надпритисака дизна је од 1,3 до 1,8 mm, притисак у посуди са лаком је 2 до 3 бара. Код већег обима производње препоручује се airless пумпа. Притисак у airless пумпи је од 100 до 160 бара, а отвор дизне је 11 до 18 mm. Пожељно је да пумпа поседује предгрејаче и температура лака не би требала да буде виша од 35°C.

Водени лакови за спољну употребу се наносе у дебелом филму (до 300 µm) па је потребно да све ивице буду заобљене да би се нанио равномеран нанос лака.

Грешке и проблеми приликом рада са водоразредивим премазозама

Већина произвођача водених лакова препоручује тонирање безбојног завршног лака, јер у себи садржи оксиде гвожђа који су UV стабилни. Површине које су лакиране пигментираним завршним лаковима не мењају боју и дуже трају.

У случају појављивања белих флека на лакираној површини лак не треба дирати. Када се спољашњи услови побољшају влага из филма испари и лак постаје транспарентан. Ова појава се може знатно умањити, ако су услови за наношење лака оптимални (температура, влажност у просторији, дебелина наноса и друго).

Приликом коришћења водених лакова на дрвету који има пуно танина (храст, јасен) водени лакови често апсорбују ове материје из дрвета, мењају му боју, утичу на квалитет и трајност лакиране површине. Код ових врста дрвета обавезно је нанети безбојни темељни лак преко импрегнанта.

Четинари садрже велике количине смола (бор, ариш и смрча) које временом излазе на површину дрвета. На тим местима се појављују флеке, који немају утицаја на квалитет нанетог лака.

Водени лакови зру неколико месеци и за то време могу да апсорбују влагу из ваздуха, због тога је могуће да лакирана површина остаје замагљена и беличаста.

Није пожељно да се водени лак наноси на температури нижој од 15°C и када је влажност већа од 70%. У зимским месецима пожељно је да се лак пре наношења загреје на температуру од 25 до 35°C и да се разређује млаком водом. Водене лакове не треба мућкати, већ само мешати, јер се у том случају појављују мехури на лакираној површини. Мехури се могу појавити и ако свеже лакиране елементе изложимо директној сунчевој светлости. Бобице, мехурићи на филму, беле флеке и друго могу се јавити када се користи неадекватна опрема.

Чување водених лакова

Водени лакови и импрегнанти чувају се на температури од 5°C и нижој од 35°C. Пожељно је да посуде буду подигнуте са бетонске подлоге и да буду затворене, како не би били изложени спољним утицајима и развоју гљивица и бактерија. Промена боје, мириса и вискозитета сигуран је знак да је лак неупотребљив. Могуће је у лакове ставити фунгициде и бактерициде које препоручује произвођач лака.

Одржавање дрвета лакираног водоразредивим премазима

Столарија се очисти благим раствором PH неутралног течног детерџента, на који се после сушења наноси средство за заштиту од воде и UV зрака. Средства за заштиту са најчешће израђују од неутралних или неопренских заптивача.

припремио Јово Килибарда, дипломирани инжењер

Новоговор 'Начиии

'Начиии је деформисано "значи", које заправо не значи ништа, а служи као узречица у све сажетијој, све шифрованијој и све сиромашнијој вербалној комуникацији Фејсбук генерације. Наговештава и закључак и пристанак и неслагање и претњу, и служи као звучна пауза, ("дам им сечку"). Та поштапаница је у свакодневном говору мало мање распрострањена од "бре" и "брате", мада често иде у комбинацији с њима. Садржај разговора могу разумети само они који у њему учествују и ретки од оних који су добро упућени у његов контекст:

"'Начиии, људи, шта се догађа?"

"О'лади!"

"Ма искулирћу, али, следи, 'начиии, 'хаста ла виста, baby'"

"Опаа! 'Ди ме нађе, бреее?!"

"Смарам, 'начиии..."

"Јеаел? Страшно... 'начиии, катастрофа..."

"Братеее, 'начиии, испоштуј ме..."

"До јаја!"

"Начиии, није спорнић?"

"Мис'им, оно, у принципу, 'начиии, може и тако, мада и не мора..."

"'Начиии, плакање!"

"Не знам ш'а да ти кажем..."

"А бураз..."

"Мрште тамо! Не може, 'начиии, неком само кртина, неком само лој..."

"Бог те... Не могу, 'начиии, да верујем."

"'Ајде, ћути!"

"Хаос... 'начиии, врх брате!"

"Е па сад!?"

"'Начиии, страшно, у сваком случају."

"'Ћеш пешке!?"

"Брате, капираш... Убијаш ме, 'начиии, у појам..."

"Ма!"

"Човече! Без везе!"

"Ма даааај... Ш'а ме габри."

"Коњино!"

"Наопако. Језа. 'Начиии, ца или бу?!"

Мислите да ови о влади преговарају на другачији начин? У сваком случају 'начиии је ту.

"Неопходне су 'начиии, одрживе реформе за одрживи развој. Договорена је, 'начиии, реконструкција Владе Србије која ће, 'начиии, имати мање од 20 ресора, али ће, 'начиии, имати више од 20 чланова... Потребна је, 'начиии, нова енерија и нови људи."

Код оних мало претенциознијих, који понекад говоре и за телевизију 'начиии се завршава још мало дужим "и" – гласи 'начииии и употребљава се нарочито близу речи којима се замаглује значење: "Ради стварања подузетничке климе, 'начииии, неопходна је, 'начииии, флексибилизација радног законодавства и рационализација." (То јест лакше отпуштање радника и смањивања радничких права).

Не верујете да и они "на висини" користе узречице? Па зар Карађорђу свака друга реч није била "којекуде", Милошу "по души те", а Пашићу "овај"?

Милан Милошевић

Човекољубље и хуманизам

„Ни ја те не осуђујем; иди, и од сада више не греши“ (Јн 8, 11)

Која је разлика између јеванђеоског човекољубља и белосветског хуманизма? Наизглед, ове две речи су сличне, а често се и поистовећују. Опасност управо лежи у томе: у замени јеванђеоског човекољубља белосветским хуманизмом и претварање хришћана у хуманисте. Прво је оригинал, а друго безуспешна копија и фалсификат. Хуманизам није јеванђеоско човекољубље, па тако ни хришћани нису белосветски хуманисти.

Позната прича о каменовању блуднице из Јеванђеља по Јовану, помаже нам да разграничимо оригинал од фалсификата. Шта су хтеле окупљене јеврејске старешине са кемоном у руци? Хтели су да изврше Закон. Никакво зло они нису имали на уму. Блудница је по Мојсијевом Закону морала бити каменована. Окупљене јеврејске старешине су праслика данашњих хуманиста. Хуманизам почива на јуридиктој принципијелности. Права човека су дефинисана кроз те принципе. Хуманизам је имитирање човекољубља. То није љубав према човеку већ љубав према принципима који су „у тренду“. Отуда постоје разни хуманизми које се ругају један другоме и који се не подносе, не подносе међусобне „трендове“. Но, оно што је свим хуманизмима заједничко јесте да би сваки од њих жртвовао човека ради принципа. У хуманизму никада нису трпели принципи човека ради. Увек је трпео човек ради принципа. Тако, иако је наизглед човекоцентричан, хуманизам није љубав према живом човеку. То је љубав према идеологији човештва, љубав према апстрактним особинама од којих се тка замишљени идеални човек одређене епохе и њеног тренда. Хуманистички борци за људска права не боре се за човека као човека, већ за тренд, за идеје и схватања која су „у моди“. Зато хуманизам није човекољубље већ идеологија.

Шта је хтео Христос у јеванђеоској причи? Хтео је да спаси човека. Управо то Христово спасавање блуднице представља право човекољубље. Помислимо дубине тог човекољубља како бисмо истакли јасне границе разликовања од његовог сурогата, белосветског хуманизма. Зашто блудница није осуђена? Прво, због недостојности самих судија. На то указују Христове речи упућене јеврејским старешинама: „Који је међу вама без греха нека први узме камен и баца на њу.“ (Јн 8, 7). Но, то је само површина испод које се крије дубина тајне човекољубља. Та површина, као какав талас који удара на савест судија, служи да растера оне који нису кадри да зароне у дубине човекољубља. Заплуснути, након ових Христових речи, таласом сопствене савести, стари хуманисти су се разишли. Нико не осуди блудницу. Бучни талас на површини растерао је бучне, површне и недостојне људе. Настала је тишина, баш као што су и дубине тихе. Пред блудницом је стајао достојни Судија. „Ни ја те не осуђујем“, рекао је. Овде је тајна човекољубља. Христово неосуђивање је опроштај. Нема тог хуманизма који ће човеку опростити грех. Хуманизам не опрашта, он наплаћује. Коликогод хуманистички проповедници причали о људским правима и слободама, нема тог кривца који се огрешио о хуманистичке принципе а коме су хуманисти опростили. Не само да не прашта непожељна дела и особине, већ хуманизам људе жигосе њима чак и када им наплати кривицу. Лопов остаје запамћен и жигосан као лопов и након одслужене казне и без обзира на његово искрено покајање, са многим последицама по његов даљи друштвени положај. И поред казне и покајања, он остаје да носи терет окајаног и наплаћеног греха. Крене ли да некако организује свој живот у друштву, тражиће му „уверење да није осуђиван“. Само један грех и само једна осуда у хуманизму, заувек одузима то „уверење“ као улазницу у круг „нормалних“. Суд хуманизма неповратно мења само биће човеково. Зато хуманизам није човекољубље. Зато што само биће човека идентификује са његовим особинама, па чак и када оне више не постоје. Никада се хуманизам није одрекао свога камења и каменовања. Никада се није одрекао своје потребе да остави ожиљак и рану на човеку. Није се одрекао потребе да рана постане биће, да постане сами човек. Хуманизам и човекољубље су тако далеко као што су казна и опроштај далеко једно од другог. Јер, када Бог, Човекољубац прашта, он брише грех из човека, као да га никада није било: „Безакоња његова што их је учинио неће му се више спомињати, у правди својој коју чини живеће.“ (Јез 18, 21).

Шта је даље рекао Човекољубац? Рекао је: „Иди, и од сада не греши више.“ Ово значи да опроштај подразумева покајање. Бог ће увек опростити, ако буде имао коме. Зашто је за опроштај потребно покајање? Зато што опроштај није насиље, није казна. Опроштај је дар једне

слободе другој слободи: дар слободe Божије слободи људској. А дар је дар, само када постоје двоје: онај који дарује и онај који дар прима. Покајање је прихватање опроштаја. Прихватање опроштаја, пак, јесте познање и прихватање да постоји грех. Ту је почетак мудрости. Зато човекољубље није исто што и хуманизам. Човекољубље је слобода, а хуманизам је принципијелност. Слобода и принципијелност никада не иду заједно. Слобода је љубав и хтење, а принципи су узде и морање. Човекољубље прашта и порађа врлину у слободи. Хуманизам не прашта. Будући да не прашта, њега ни покајање не интересује. Хуманистичко „*иди, и од сада не греши више*“ није опроштај греха већ отпуст осуђеника и претња новом робијом. Хуманизам тражи „исправно понашање“ милом или силом – најамништвом и надом у добру плату или страхом од казне. Зато човекољубље има синове, а хуманизам робове и најамнике. Врлина и „исправно понашање“ нису исто. Врлина је у славу човека и живота – у славу живог, конкретног човека. „Исправно понашање“ је у славу опстанка система, у славу опстанка идеје, у славу опстанка „тренда“. Врлина је живљење човека, истинитог човека. „Исправно понашање“ је живљење принципа и дресирање човека.

Зато човекољубље није исто што и хуманизам. Није, мада постоји белосветски труд да се хришћанско човекољубље претвори у хуманизам, а хришћани у хуманисте. Хуманистички проповедници покушавају да на место хришћанских врлина потуре своје принципе исправног понашања, те да хришћанство и хришћане доведу у „тренд“. Тако је хуманизам произвео хришћанске хуманисте. Шта говоре хришћански хуманисти? Позивају се на Христа, али како? Понављају „*ни ја те не осуђујем*“, али никада не говоре „*иди, и од сада више не греши*.“ Хришћански хуманисти су љубав заменили толеранцијом. То „толерантно“ „*ни ја те не осуђујем*“ није опроштај човеку. То је игнорисање и незаинтересованост за човека. Толеранција је умеће да се игнорише. Толеранција је окретање леђа и разлаз две слободe. Љубав је нешто сасвим друго. Љубав је сусрет две слободe, окретање лица к лицу. Љубав је и вапај за окренутим леђима и брига за другог. Зато хришћане не треба учити хуманистичкој толеранцији, већ Христовој љубави. Хришћани нису позвани да трпе и игноришу грешнике. Они су позвани да их воле. Но, хришћани треба да знају да се љубав према грешнику веома лако претвара у плагијат, у хуманистичку толеранцију, онда када се „*ни ја те не осуђујем*“ раздвоји од „*иди, и од сада више не греши*.“ Љубав према грешнику није и не сме бити повлађивање греху. Узалуд је љубити гладног и уморног, а не дати му храну и починак. Љубав треба до порођа живот а не смрт. Хришћани имају одговорност према животу и према победи живота. Тек то је право човекољубље.

Како ће хришћани развити овај Христов етос човекољубља? Тако што ће се по свему угледати на Христа. Прво, да буду слободни као и Он. То значи да љубе не тражећи разлог своје љубави. Само онда када буду потпуно слободни да прихвате човека онаквог какав јесте, са свим његовим врлинама и манама, хришћани ће волети попут Христа. Све док буду волели само врлинске људе, оне који су им „по мери“, хришћани неће престати да буду исто што и идеолози и хуманисти. Наставиће да обожавају принципе и идеје и зарад њих биће увек спремни да се одрекну живог човека. А какво то „добро“ може победити ако изгубимо живог човека? Где је „добро“ ако немамо човека? Дакле, испуњење овог „*ни ја те не осуђујем*“ лежи у слободном, безусловном прихватању човека, грешника. Како ће хришћани испунити ово друго, „*иди, и од сада више не греши*“? Како ће своју љубав према грешнику учинити плодотворном, оном која рађа покајање? Ову поруку човекољубља хришћани требају да упућују првенствено својим беспрекорним животом. Да буду „светлост свету“ (Мт 5, 14). Тек тада могу упутити и братски савет „*иди, и од сада више не греши*.“ Хришћани требају да остану смирени и истрајни у чекању покајања, као што је отац чекао свог блудног сина (Лк 15, 11-32).

То је тајна човекољубља. Љубав према грешнику, али не и релативизација греха и мирење са „трендом“. Хришћани данас можда више но икад стоје пред искушењем да човекољубље поистовете са јаловим хуманизмом. Такође стоје и пред искушењем да се претворе у насилнике и инквизиторе. Први, као јалови хуманисти, за своју паролу узимају „*ни ја те не осуђујем*“, а други, као казнена инквизиција, покушавају да наметну оно „*иди, и од сада више не греши*.“ Оба ова искушења располућујући Христово човекољубље праве сурогат љубави и сурогат правде. Та два сурогата хришћанства воде коначној пропасти човека. Оно што ће хришћанско човекољубље сачувати од белосветског хуманизма и мрачне инквизиције, јесте изговарање и живљење Христових речи јединствено и до краја: „*Ни ја те не осуђујем; иди, и од сада више не греши*.“

Александар Милојков
Децембар 2011. 20 2011

Објављено у парохијском листу храма Светога Саве на Врачару, "Светосавац" бр. 49.

А једна жена, која је привијала своје чедо уз прса, рече: Причај нам о Деци.

А он рече:

Ваша деца нису ваша.

Она су синови и кћери жудње Живота за самим собом.

Они настају преко вас, али не од вас,

И, премда су са вама, она вам не припадају.

Можете им даровати своју љубав, али не и своје мисли,

Јер она имају мисли сопствене.

Можете им скућити тела, али не и душе,

Јер душе њихове обитавају у кући сутрашњице, коју ви не можете походити, чак ни у сновима својим.

Можете тежити да будете као они, али не покушавајте да их терате да буду као ви.

Јер, живот не иде уназад, нити се задржава у прошлости.

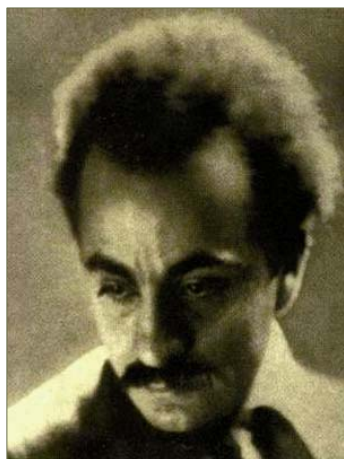
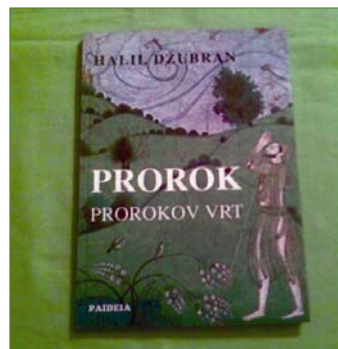
Ви сте лукови из којих се деца вааша попут живих стрела одапињу напред.

Стрелац види мету на стази бескраја и Он вас савија снагом својом, како би стреле Његове летеле хитро и далеко.

Нека вас срећа испуни што вас Стрелац савија у руци својој;

Јер, баш као што воли стрелу што лети, Он воли и постојани лук.

из књиге „Пророк” Халила Џубрана

Халил Џубран (1883-1931), песник, филозоф и сликар, рођен је у селу Бсари у подножју Либанског горја у хришћанској свештеничкој породици. Образовање је стицао у Бејруту, Паризу и Њујорку.

Џубран је био вишеструко надарена личност и оставио је значајан траг у свету књижевности и културне баштине. Пошто је у свом књижевном и ликовном стваралаштву био подједнако отворен и за источна и за западна мишљења и певања, често је укрштао и узајамно оплемењивао најразличитије духовне правце. Његово изузетно књижевно дело обухвата песме, песме у прози, параболе, приче и афоризме.

Само један заслужан човек проузроковаће ђаволу више тешкоћа него милион слепих верника.

Мало знања које делује, вреди бесконачно много више од празног знања.

Не познајеш ли вредности ствари и ако те знање не ослобађа везаности за материју, никада нећеш доћи близу престола истине.

Само будала не тражи савет. Због своје глупости не види истину и постаје злобан, тврдоглав и несигуран.

Оплакивање изгубљеног највећа је човекова слабост.

Све што човек тајно ради у тами ноћи биће откривено при дневној светлости. Речи изречене у поверењу неочекивано ће постати обичан разговор. Ствари, које данас кријемо по угловима куће, сутра ће на сав глас разглашавати по улицама.

Ако откријеш своје тајне ветру, немој онда њега кривити што их је открио дрвећу.

Клоним се људи који мисле да је дрскост храброст, а нежност кукавичлук.

Онај ко те разуме ближи ти је по роду од властитог брата. Пријатељство са незналицом једнако је глупо као и расправљање са пијанцем.

Онај ко се жали сумња у живот.

Очи које су навикнуте на светлост свеће, немају снаге погледати у сунце.

Пријатељ који је удаљен од тебе понекад је бољи од пријатеља који је поред тебе.

изабрао Петар Узун-Мирковић IV₁

Били смо на екскурзији Страница дневника

УТОРАК, 17. април 2012. Рано кишно београдско јутро. Пет је сати, ђаци пред школом. Гурамо се нестрпљиво, тражећи разредну. Бус „златно-зелене“ боје закрчио Дубровачку улицу. Узбуђени, ненаспавани, бучни и претрпани пртљагом чекамо возачев „миг“. У ниском старту додајемо кофере, ускачемо у бус убеђени да смо изабрали најбоље место и машемо, а пола људи још стоји на киши. Чекамо нашег Рекића. Далеко је Раља. Напокон, препун бус креће ка Мађарској. Сто пута стајемо, јер су неки жедни, гладни... Возач каже да смо као деца из обданишта. Граница Србије и Мађарске. Већина ђака први пут излази из земље. Вожња, дивни предели, дремамо, уживамо у музици и једва чекамо Шопрон. Ево, стигосмо касно поподне! Водич нам показује старо језгро града, калдрму главног трга, Ватрени торањ, Градску кућу, синагогу, катедралу... Шетамо улицима, чудимо се чистоћи, миру и „уснулом“ граду. После шест сати нико не ради. Смештамо се у хотелске собе и опет смо нестрпљиви, али због вечере. Уморни, али жељни дружења играмо билијар у холу. Мирна ноћ за професоре.

СРЕДА, 18. април 2012. Опет ђаци, школа, учионице, али Шумарска у Шопрону. Традиција, дивна, стара зграда, али модерно опремљена. Воде нас у фабрику намештаја. Производња, изложбени салон, каталози... Проф. Врачарић нам објашњава процес производње, рад машина у школској радионици. Свако има свог мајстор-Жику, Жељка, Зорана, Пају... А сад нешто сасвим другачије. Фертод, мало место, а велики дворак, најпознатији барокни дворак Мађарске. Чувена породица Естерхази, невиђена раскош, парк-двориште, стотину соба... Замислите, дворак је грађен 46 година! Још нас чека дискотека пред „спавање“. Неки су понели одеће за дужи годишњи одмор!

ЧЕТВРТАК, 19. април 2012. Мамурно јутро, обилан доручак, кратка дремљива вожња и ... Беч, Моцартов град на обали Дунава. Шокирана лепотом приковала сам се за прозор буса. Водич занимљиво прича док панорамски обилазимо град. Знамо за израз „Бечка школа“. То је манифест лепог понашања, кажу и филозофије живота царског града. Свака зграда је споменик. Поглед лети од прозора до прозора, не може све да „стане у око“: чувена Опера, дворак Белведере, зимска резиденција Хабсбурговаца, Трг Марије Терезије, Парламент, Градска кућа, Пратер – забавни парк, нови део града UNO-CITY, ма, не памтим више, само се дивим. Излазимо из буса, шетамо калдрмом, беспрекорно уређеним парком и у дну, видим снежно-бели Моцартов споменик ушушкан у шимшир. Идемо широким улицама до Стефанове катедрале, а онда, изгубише се неки професори и група ђака. Није чудо, све нас интересује, па заостајемо. Скуписмо се, напокон. Опет шок: дворак Белведере. Водич каже да се састоји од две палате. Изграђене су почетком 18. века за време принца Еугена Савојаког. А огледала? Уоквирена су сликама које су урађене на подлози од злата. Мало кише, па шетња дворским парком. Као на разгледници.

ПЕТАК, 20. април 2012. Дочекасмо и Шенбрун, разгледање летње резиденције Хабсбурговаца. Капија од кованог гвожђа, дом Марије Терезије, грб породице. Водич каже да реч Хабсбург значи *царски јастреб*, а све је раскошно, царско. Парк, скулптуре, лавиринт од шимшира – неописиво леп. Фонтане, грчка митологија. Ух!

Слободно поподне користимо за тражење Моцарт кугли и гардеробе.

Вечерасмо, па у дискотеку. Ау, како је опремљена! А ми се дотерали, наш Никола први пут „прошетао“ сако.

Још једна мирна ноћ за професоре.

СУБОТА, 21. април 2012. Већ сат времена смо будни, још сат седимо у бусу и... крећемо за Србију. Ако будемо добри, видећемо Пандорф, познати тржни центар на самој граници Аустрије и Мађарске.

Само да додам: Постоје градови и људи у њима којих се радо сећате. А Беч ћемо сигурно запамтити.

Даниела Гвоић III₁

били смо на екскурзији

